

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

people from my neighborhood



**hiromi
kawakami**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> TRANSLATED BY TED GOOSSEN



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mahallemden İnsanlar için Övgüler

"*Mahallemden İnsanlar* hayat dolu. Bu kendine özgü karakterleri ve onların evrensel folklor ve efsane temelli hikâyelerini çok sevdim. Bu kitabı okurken, Kawakami'nin eşsiz duyarlılığı ve esnek yelpazesi tarafından yönlendirilen bir toplulukta rehberli bir yürüyüş turundaymışım gibi hissettim."

-Kali Fajardo-Anstine, *Sabrina & Corina*'nın yazarı

"Kimse Hiromi Kawakami gibi yazamaz. *Mahallemden İnsanlar*'da Kawakami, eserlerini okumanın ne kadar büyük bir hediye ve nadir bir şey olduğunu hatırlatıyor. Karakterleri seviyor, kaybediyor, büyüyor ve düşüyor; Kawakami ise onların hayatlarının duvar resimlerini en usta elleriyle çiziyor. Bu hikâyelerin derinliği ve karmaşıklığı tek kelimeyle olağanüstü ve Kawakami'nin düzyazısı, baştan sona, yaşamak için daha büyük bir keyif olamazdı. Bunu nasıl başardığı benim için her zaman bir gizem olacak, ancak *Mahallemden İnsanlar* başlı başına bir dünya ve onu okuyabildiğimiz için daha şanslı olamazdık."

-Bryan Washington, *Memorial* ve *Lot* kitaplarının yazarı

"Baştan çıkarıcı, kültürel kökleri olduğunu hissettiren bir tuhaflık."

-The *Sunday Times*

"Alışılmadık ama doyurucu bir atıştırma gibi entrika, sihir ve komedinin lezzetli bir bileşimini sunuyor. Kawakami, insanlığın keşfedilmemiş gizemlerine keskin bir gözle bakan keskin zekâlı bir yazar olarak hünelerini sergilemeye devam ediyor."

-The *Japan Times*

"Her ne kadar cazip olsa da, *Mahallemden İnsanlar* aceleyle getirilecek bir kitap değil. Bu koleksiyondaki birbiriyle bağlantılı kısa öyküler en iyi haliyle birer peri masalı."

Grimm Kardeşler geleneği: naif, büyölü ve sık sık ürkütücü bir hal alıyor. . . Pek çok şeyin asılsız olduğu bir dünyada ... Kawakami'nin sade anlatım tarzı büyük ölçüde kendisine ait."

-Financial Times

"Hikayeleri gerçeküstü olarak tanımlamak doğru olur. Ama sayfalar ilerledikçe kendimi düşünürken buldum... Komşularım hakkında bu düzeyde bir gerçeküstücölük olmadan nasıl konuşabilirim? Gerçekte kim oldukları hakkında çok az şey biliyorum. Hayatlarını anlık olarak, bağlamından kopuk, tetikte ve teşhir halinde görüyorum. Onlar bu tür için mükemmel bir konu. Dahası, çocukken onları karikatürler olarak hayal etmez miydim - cadılar, yaşlı adamlar, kahinler, asiler, şarlatanlar? Sanki *Mahallemden İnsanlar* bize bir zamanlar dünyayı nasıl algıladığımızı hatırlatıyor."

-The Arts Desk

OceanofPDF.com

Geçit Töreni için Övgü

"Sunum mükemmel: Kawakami'nin tek bir elden biraz daha küçük, sade metni Takako Yoshitomi'nin çoğunlukla geometrik şekiller ve antropomorfize eklemelerden oluşan iki renkli nefis illüstrasyonlarıyla kesintiye uğruyor. 'Bir Halk Masalı' alt başlığını taşıyan bu 100 sayfadan az kitap, hafıza, efsanevi karakterler ve pişmanlıklar üzerine bir kıssa olarak kolayca tek başına durabilir, ancak kalıcı, iç çektirici bir deneyim için, bunu yalnızca uluslararası çok satan, Man Asian Edebiyat Ödülü finalisti, *Tokyo'da Garip Hava*lar'ı bitirdikten sonra okuyun. . . Ruhani, yankı uyandıran bir edebi armağan."

-Booklist (yıldızlı eleştirisi)

"Hem hayranlarını hem de alışılmışın dışında bir şeyler arayan yeni okuyucuları memnun edecek atmosferik bir roman."

-Adam Rosenbeck, *International Examiner*

"Kısa, unutulmaz."

-Esther Allen, *Sınır Tanımayan Kelimeler*

"Yaşınız ne olursa olsun, okuyucuda çocuksu bir neşe uyandıran anlar var. Okuyucunun üzerinde düşünmesi için kalıcı bir duygu bırakan son derece keyifli ve rahatlatıcı bir okuma."

-Daljinder Johal, *Asymptote*

"A hareketli hikaye. Nezaket ile ve ince ve güzel Kawakami'nin bilinen yazıları ve Takako Yoshitomi'nin büyüleyici çizimleri,

Parade, Kawakami hayranları için değerli bir hatıra olacak ve *Tokyo'da Tuhaf Hava*."

-Pierce Alquist, *Book Riot*

"Kawakami'nin bu kompakt romanı, bazı okurların bir kıssadan hisse çıkaracağı kısmen peri masalı, kısmen çocukluğun geçici mucizelerini ve unutulmaz acılarını nazikçe anımsatan, tengu'nun ısıltılı dokunuşları kadar 'güzel ... ve hüzünlü', nazik, büyüleyici ve zekice."

-*Publishers Weekly*

"Japon mitolojisinin dünyasının ölümlülerin dünyasına girdiği esrarengiz bir roman. . . Kawakami'nin pek çok eserinde olduğu gibi, en sıradan durumlarda bile gerçekliği sorgulayan zarif bir gizem."

-*Kirkus Reviews*

"Burada [Kawakami], folklor ve modernliğin çarpıştığı bir masalla ilginç bazı yolları geride bırakarak fanteziye tam gaz gidiyor."

-Iain Maloney, *The Japan Times*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Tokyo'da Tuhaf Hava İçin Övgüler

"Basitçe ve içtenlikle anlatılan bu kitap, insan ilişkilerine ve aşkın şaşırtıcı yeni yerlerde bulunabileceğine dair derin bir keşif."

-BuzzFeed

"Aşk ve yalnızlık üzerine tatlı ve dokunaklı bir hikâye. Kawakami'nin kendine özgü tarzına güzel bir giriş kitabı."

-Book Riot

"Kawakami, her iki karakterin de yalnızlığını vurgulayan sessiz, doğayla iç içe düzyazısında, aşkın tanımını tartarken yalnızlığın döngüsel kalıplarını ustalıkla yakalıyor."

-Booklist

"Kitabın her bölümü bir haiku gibi, ay, mantar toplama ve kiraz çiçekleri ile ilgili mevsimsel referanslar içeriyor. Bölümler tuhaf ve çoğu zaman melankolik, ancak mizah asla uzakta değil. Arkadaşlığın, sıradanlığın ve bireyselliğin bir kutlaması ve samimiyet, aşk ve yalnızlık üzerine bir düşünce."

-Japon Toplumu

"Mizah, hüznün, sıcaklık ve muazzam bir incelikle dolu, rüya gibi bir roman. Bir oturuşta okudum ve sanırım uzun süre aklımdan çıkmayacak."

-Amy Sackville

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Manazuru için Övgüler

"Kawakami'nin gerçekliği, fanteziyi ve hafızayı gizleme konusunda olağanüstü bir yeteneği var ve aşk arzusunu akıldan çıkmayacak kadar gerçek hissettiriyor."

-Publishers Weekly

"Kısmen hayalet hikâyesi, kısmen yaşam ve ölüm, aile ve benlik üzerine bir meditasyon olan bu ince roman, büyüleyici ve gerilim dolu ve sadece hayalet kurgu hayranlarını değil, tüm okuyucuları tatmin edeceğinden emin."

-Booklist

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İnsanlar Benim Mahallem

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

AYRICA HIROMI KAWAKAMI TARAFINDAN

Manazuru

Tokyo'da Tuhaf Hava

Nakano İkinci El Dükkanı

Çok Kısa Bir Gecenin Kaydı

Nishino'nun On Aşkı

Geçit Töreni

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

People from My Neighborhood

Stories

Hiromi Kawakami

Translated from the Japanese
by Ted Goossen



01 \$1LÍÍ NēWİ0f1

OceanofPDF.com

İçindekiler

Gizli Tavuk
Cehennemi
Büyükanne
Ofis
Beyinler
Şarkıcı
Okul Müdürü Sevgi
Suça Sürüklenen Çocuk The
Tenement
Hachirō Piyangosu
Sihirli Büyü
Büyükbaba Gölgele
Altı Kişilik Dairele
Rakipler
Elf
The Buriers
Muz
Sineklerin Tanrısı
Beyzbol Oyunu İşkence

Bas Balıkçılığı

Pigeonitis

Spor Günü

Meyve

Beyaz Güvercin

Göz Tıbbı

Ağırlıksızlık Saç

Bebek

Aile Ticareti

Dipsiz Bataklık Tahrifat

Buzdolabı

The Shacks

The Empress

OceanofPDF.com

İnsanlar Benim Mahallem

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sır

Bir zelkova ağacının dibinde beyaz bir bez duruyordu. Yanına gidip onu elime aldığımda altında bir çocuk gördüm.

Çocuk bana ters ters baktı. "Bu kadar büyütecek ne var?"

Dar gözleri ama kalın kaşları vardı. Kız mı erkek mi olduğunu anlayamadım.

"Oops. Özür dilerim!" Özür diledim. Ama çocuk bana ters ters bakmaya devam etti. "Saklambaç falan mı oynuyorsun?"

Başını iki yana doğru kuvvetlice salladı. "Ben burada yaşıyorum," dedi.

Kumaş, köşelerinden katlandığında içinde bir şeyler taşınabilecek kadar büyüktü. Uzun otlar çocuğun bacaklarının etrafında kıvrılıyordu.

Bir adım geri attım ve gitmek için döndüm. Uzaklaşırken çocuğun gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. Vücudundaki kıllar kalın ve tüylüydü.

Ertesi gün aynı bez zelkova ağacının altında duruyordu. Bu sefer alırsam ne olayım, diye düşündüm ama tam o sırada çocuk önüme fırladı.

"Gidelim!" diye bağırdı ve yola koyuldu. Takip etmek niyetinde değildim ama odama dönmek için yürümem gereken yolu takip ediyordu, ben de doğal olarak peşine takıldım.

Çocuk doğruca kapıma gitti. "Aç şunu," dedi. Ses tonu o kadar otoriterdi ki hayır diyemedim. Çocuk ve ben birlikte içeri girdik. Oda onun evi olmuştu.

Neyse ki çok fazla yemiyordu. Ve beklenmedik derecede iyi bir dinleyiciydi. Kederli hikayelerimi -işteki başarısızlıklarımı, çekingen sevgilimi- büyük bir sempatiyle dinliyor, ben konuşurken başını sallıyordu.

Çocuk duştan sonra hep heyecanlıydı. Çıplak bir şekilde odanın içinde çılginca dans ediyor, küçük penisi aşağı yukarı sallanıyordu. Görünüşe göre

sonuçta bir erkek olmak.

Bazen çocuk görünürde hiçbir sebep yokken ortadan kaybolurdu. Bir hafta kadar ortadan kaybolduktan sonra Zerkova'ya geri döndüğümde onu beyaz örtünün altında uyurken bulurdum.

"Neden gittin?" diye sorardım.

"Bilmiyorum," diye cevap verirdi.

Onun bir insan çocuğu olduğundan şüphe etmeye başladım. Yine de benim için önemli değildi.

Otuz yıldır benimle birlikte.

Bunca zaman içinde hiç değişmedi. Az yemeye ve harika bir dinleyici olmaya devam ediyor. Hala duştan sonra komik dansını yapıyor ve hala zaman zaman ortadan kayboluyor.

Bunca yıldır hep aynı kaldığını görünce onun insan olamayacağını anladım.

İnsanlar zaman içinde değişir.

Kesinlikle öyle. Yaşlandım ve huysuzlaştım. Ama onu sevmeye başladım, başlarda sevmesem de. Bir daire aldım. Ve bir köpek. Ve üç kedi. Ölüm korkusu geliştirdim.

Köpek öldü, kediler de. Şimdi sadece çocuk ve ben kaldık. Çok geçmeden, geriye bir tek o kalacak.

"Neden buraya geldin?" Ona bir kez sordum.

Bir an düşündü.

"Bu bir sır," dedi sonunda.

OceanofPDF.com

Tavuk Cehennemi

Yaşlı adam, tavuklara kötü davranan insanlar için bir cehennem olduğunu söyledi. Eğer oraya gönderilirsen, dev bir tavuk gelir ve üzerine ateş püskürtür, seni gagalar ve pençeleriyle seni ezer. Ve bu sonsuza dek sürer.

Dinledim. Yaşlı adam bir zamanlar bölgemizdeki en büyük çiftçi ailesinin bir üyesiydi. Artık sadece ismen çiftçiydiler - neredeyse tüm topraklarını satmışlardı ve bir zamanlar tarlaları olan yerlerde apartman blokları ve konut siteleri vardı. Yaşlı adam hala bahçesinde keçi ve tavuk yetiştiriyordu ama ailenin ana kolundan kimsenin tarımla bir ilgisi yoktu. Gençlerin hepsi Tokyo'nun merkezinde, Shinbashi ve Shinagawa gibi iş bölgelerinde beyaz yakalı işlere gidip geliyordu.

Yaklaşık on tavuk yetiştiriyordu. Bazıları muhteşem petekleri olan güzel horozlardı; diğerleri ise yıpranmış ve dağınık görünüyordu.

"Güçlü olanlar zayıf olanları gagalar," dedi bana. Zayıf olanların gagalandığını görmek için can atıyordum ama ne kadar yakından izlersem izleyeyim ben oradayken böyle bir şey hiç olmadı. Bunun yerine, her tavuk kendi başına avluda dolaşıyor, yakınlarda başka bir tavuk olup olmadığıyla ilgilenmiyordu.

Yaşlı adamın bir gözü yoktu. "Savaşta kaybettim," dedi. Onun yerine hiç hareket etmeyen cam bir göz takıyordu. Bazen onu çıkarır ve bana gösterirdi. Bulanık beyazdı ve gördüğüm en büyük mermerden daha büyüktü.

"Şuraya bak!" der, sağ avucunun içinde bana doğru iterdi. Beni korkuttuğunu biliyordu.

Kısa bir süre önce büyük bir sanat müzesine gittim ve Tavuk Cehennemi tablosunu gördüm. Bunca zaman uydurduğunu düşünmüştüm! Bir illüstrasyonda

On üçüncü yüzyıl Kamakura el parşömeni. Ulusal bir hazine. İki kanadını da açmış pullu göğüslü dev bir horozu gösteriyor.

Yaşlı adam bazen kendi tavuklarına eziyet ederdi. Kümeslerine yem koyduğunda hepsi koşarak gelirdi. Sonra onları tekmeleyerek uzaklaştırırdı. Eğer özellikle kötü bir ruh halindeyse, onları avluda kovalardı.

Tavukları bir sürü yumurta yumurtlar, o da bunları bambu bir sepete yığardı. Onlara ne kadar özlemle baksam da tek bir tane bile alamadım. Bir tavuk yumurtlamayı bıraktığında, yaşlı adam her zaman yaşamasına izin verirdi. "Boyunlarını kırmaya dayanamıyorum," derdi.

Bir keresinde arka bahçeye ölü bir tavuk gömdüğüne şahit olmuştum. "Neden onu yemiyorsun?" diye sordum. "Doğal nedenlerle ölürlerse yemem," diye cevap verdi.

Bugünlerde ne yaptığına dair en ufak bir fikrim yok. Dördüncü sınıfa başladığım sıralarda onu ziyaret etmeyi bıraktım ve o kadar. Eskiden evinin olduğu yerde küçük beyaz bir bina duruyor; zemin katında bir antika dükkânı ve pastane var. Mont Blanc pastası çok lezzetlidir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Büyükanne

Adını hatırlayamıyorum. Ona "büyükanne" derdim ama geriye dönüp baktığımda o zamanlar kırklı yaşlarının ortalarında olduğunu görüyorum. İlkokuldan eve dönerken iki ya da üç günde bir ona uğrardım. Onunla oynamak okul arkadaşlarımla oynamaktan çok daha eğlenceliydi. Arkadaşlarım barbardı.

Büyükannem hep tek başınaydı. Bana sadece eve baktığını, bu yüzden içeri gelmemi söyledi. Büyük bir evdi. Birkaç kez benden küçük bir oğlan çocuğu gördüm ama hep kaçıp arka tarafta bir yere saklandığı için onunla hiç karşılaşmadım. Büyükannemin odasında bir kotatsu, parlak renkli origami kağıtları, bir paket hanafuda ve çay malzemeleri vardı: büyük bir termos, bir çaydanlık, çay fincanları ve bir kap yeşil çay.

Hep kâğıt oynardık. Hanafuda genellikle üç kişiyle oynandığından, elimizdeki kartlar hızla tükenir ve masanın dışında oynardık. Sonuç olarak, üç kişi olsaydık neredeyse imkansız olacak her türlü bonusu topladık: örneğin dörtlü ve hatta beşli ışık setleri ve üçlü kırmızı ve mavi ay kombinasyonları.

Arada sırada, büyükannem benden para isterdi. "On yen, lütfen," derdi. İlk seferinde param yoktu ama bir sonraki istediğinde hazırdım. Bir keresinde beni övdü, ama ondan sonra parayı hafife almış gibi görünüyordu, yine de büyük bir gururla ona uzattım.

Büyükannem korkunç ruh hallerine maruz kalırdı. Orada somurtkan bir şekilde oturur, aynı origami figürünü tekrar tekrar katlardı: örneğin şatafatlı bir Fukusuke, büyük başlı cüce, farklı bir tasarımın eşit derecede şatafatlı kağıtlarından yapılmış bir hakama ve ısıltılı bir kamishimo tören ceketi giymişti. Sonra da hepsini bir köşeye fırlatırdı.

Cehennem kelimesiyle onun odasında tanıştım.

Bir gün, "Bana cehennemın balık yağı gibi koktuğunu söylediler," diye açıkladı. Morına karaciğeri yağı öğle tatilinde okul hemşiresinin odasında veriliyordu, ancak sadece ebeveynleri kayıt yaptırmış ve ödeme yapmış olan çocuklar alabiliyordu. Ben de istediğimi söyledim ama annem "para israfı" dedi ve bu fikri elinin tersiyle itti. Shimizu ve Kanae hemşire ziyaretinden döndüklerinde tadının iğrenç olduğunu ve benim almadığım için şanslı olduğumu söylediler.

"Kötü kokuyor mu?" Büyükanne sordum. "Kokuyor," diye cevap verdi.

O zaman içmek zorunda olmadığım için mutluyum, diye düşündüm.

Bir gün saç modelini değiştirdi. Kaküller bir evin saçakları gibi garip bir şekilde yüzüne doğru çıkıntı yaparken, mini bir chignon ensesini kaplıyordu. "Önüne dokunabilir miyim?" diye sorduğumda bana ters ters baktı. Çok geçmeden ziyaretlerim durdu. Penceresinin dışından "Hadi oynayalım," diye seslendim, ama o sadece bir aralık açıp burnunu dışarı uzattı ve soğuk, küçümseyici bir ses tonuyla hayır dedi.

Büyükanne hastaneye gitti. Ölmek üzere olduğunu tahmin ediyordum ama bir süre sonra eve dönmesine izin verildi. Onu tekrar ziyaret etmeye başladım ama o zamanlar üçüncü sınıfa gidiyordum, bu yüzden çok sık gitmiyordum. "Hastanede sana morına karaciğeri yağı içirdiler mi?" diye sordum ama o sadece başını salladı. "Benim hastalığım o kadar basit değil," dedi tepeden bakan bir ses tonuyla. İki kez daha hastaneye yatırıldı ve her ikisinde de taburcu edildi. Ondan sonra birdenbire normal bir yaşlı kadın haline geldi, bahçesiyle uğraşüyor, evinin önündeki yolu süpürüyor ve mahallenin çocuklarıyla ilgileniyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Ofis

Buraya ofis diyordu ama aslında parkta bir çardaktan ibaretti.

Okula nadiren gitmesine rağmen, her zaman okul üniformasını giyerdi. O kadar eskiydi ki, siyahı solmuş, donuk morumsu bir renk almıştı. Eğer yaklaşırsanız, naftalin kokusu alırdınız.

Çok konuşan biri değildi. Belli başlı üç cümlesi vardı: "Burayı imzalayayım mı?" "Son bakiye, lütfen," ve "Bugün çok yağmur yağıyor"- ve hepsi bu.

Ofisine giderken yanına bir minder ve bir yazı defteri alırdı. Sonra oturur, bir kalem sapıyla deftere bir şeyler çizerdi.

Minder onun için değildi; çardaktaki bankta bağdaş kurarak oturuyordu. Daha ziyade misafirler içindi. Eğer biri ona yaklaşırsa minderi ters çevirir ve onlara doğru iterdi. Onunla yalnız konuşmaya korkuyordum, bu yüzden her zaman Kanae'yi yanıma alırdım.

Kanae oldukça yaramazdı. Ona patronluk taslıyor, iki çarpım tablosunu ezbere okumasını emrediyordu. "Şurayı imzalayayım mı?" diye mırıldanır ve sessizliğe gömülürdü.

Onu görmeye sadece iki kez tek başıma gittim. İlki büyük bir tayfunun vurmak üzere olduğunu duyduğumuz gündü. Endişelendim ve onu kontrol etmeye gittim ama orada değildi. İkinci sefer ise bundan kısa bir süre sonra, okulda yediğim öğle yemeğinden kalan kızarmış çöreği ona götürdüğümde oldu. Ekmeği dizine koydum ama o itti. "Son bakiye lütfen," dedi. Sinirlenmişim, özellikle onun için saklamıştım ve ayağımı yere vurdum. Şaşırmış görünüyordu. Sonra gözlerini sıkıca kapadı ve ellerini kulaklarına götürdü.

Ortaokula başlayana kadar benden dört yaş büyük olduğunu öğrenemedim. O zamana kadar ofise gitmeyi bırakmıştı. Bazen sokakta karşılaştık. Merhaba dedim, o da "Şurayı imzalayayım mı?" derdi. "Pekala," diye cevap verirdim ve o devam ederdi,

"Son bakiye, lütfen." Sonra evet anlamında başımı sallasam da hayır anlamında başımı sallasam da çekip giderdi.

Çocuk merkezinde çizimlerinden oluşan bir sergisi vardı, ben de Kanae ile birlikte gittim. Resim kâğıtlarına pastel boyayla hayvanlar, tekneler, çiçekler ve benzeri resimler çizmişti. Kalitelerini değerlendiremedim ama yine de onları harika buldum.

Zaman zaman televizyonda görünerek kendine biraz isim yaptı. Okul üniformasından kurtulup çizgili gömlekler ve tulumlar giymeye başladı. Sokakta karşılaştığımızda hala "Burayı imzalayayım mı?" diye sorardı. Bir keresinde cevap vermedim ama öylece durup ona baktım. "Kızarmış çörekler çok lezzetli," dedi. İlk defa üç cümlesinden başka bir şey söylediğini duymuştum. Sonra cevabımı beklemeden uzaklaştı.

Otuz üç yaşında öldü. Çizimlerinden oluşan bir koleksiyon ölümünden sonra yayımlandı ve görünüşe göre çok iyi sattı. Bir kitapçıda göz gezdirdim ama çocuk merkezinde gördüğüm gerçek çizimlerle kıyaslandığında resimler son derece düz görünüyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beyinler

Kanae'nin bir ablası vardı.

Saçları düz ve uzundu, gözlerinde ise biraz mavi vardı. Rengi bir Batılınıninki gibi olsa da, düz yüzü hiç şüphesiz Japon'du.

Kanae zaman zaman "O benim kız kardeşim değil, bir yabancı," derdi. Kanae acımasız bir çocuktü. Kendisinden iki yaş büyük olmasına rağmen, gözünü korkutan kişi açıkça kız kardeşiydi.

Kanae'nin evi iki katlıydı. Mutfak ve oturma odası zemin katta, kızların odası ve ebeveynlerinin yatak odası ise ikinci kattaydı. Ebeveynlerin yatak odasında çift kişilik bir yatak vardı, o zamanlar hala oldukça nadirdi. Kanae'yle birlikte odaya gizlice girip yatağın üzerinde zıplamayı dört gözle beklerdim.

Bir gün içerde çılgınca zıplarken Kanae'nin kız kardeşinin kapıda durup bizi izlediğini fark ettik.

"Anneme söylersen pişman olursun," diye tehdit etti Kanae. Kız kardeşi dönüp merdivenlerden aşağı koştu. Çok geçmeden anneleri aşağıdan tepinerek geldi ve kapıyı açtı. Tabii o sırada Kanae ve ben artık yatağın üzerinde zıplamıyorduk. Onun yerine yatağın yanında oturmuş, yüzlerimiz masumiyetin resmiydi, bebeklerimizle oynuyormuş gibi yapıyorduk. Annesinin merdivenlerdeki ayak seslerini duyar duymaz onları almak için Kanae'nin odasına koşmuştuk.

Yatak odasından kovulduktan sonra kızların odasına geçtik ve orada Kanae'nin kız kardeşini bulduk. "Bunu sen istedin!" Kanae dedi ve onu gıdıklamaya başladı. Ben de onu gıdıkladım. Başta zararsız bir eğlence gibi görünüyordu ama biz devam ettikçe kız kardeşi garip davranmaya başladı. Kahkaha spazmları, hıçkırık ve hıçkırık arasında gidip gelen boğuk çığlıklara dönüştü.

Sonunda durduğumuzda, Kanae'nin kız kardeşi yüzüstü yerde yatıyordu. "Gıdıklanmaya dayanamıyor," dedi Kanae hafifçe, onu sırt üstü çevirerek. Kız kardeşinin ağzından ince bir tükürük akıyordu. Nefes aldığını ve mavimsi gözlerinin açık olduğunu görünce rahatladım. Gözyaşlarıyla ıslanmışlardı.

Çok geçmeden Kanae'nin evini tekrar ziyaret ettim. Dışarıda bir yerlerde oynuyordu, sadece kız kardeşi evdeydi. "İçeri gelmek ister misin?" diye sordu. Reddetmek nedense imkansızdı.

Beni odalarına götürdü, masanın çekmecesini açtı ve küçük bir kutu çıkardı. Kapağını açtı. İçinde beyazımsı, yumuşacık bir madde vardı. Ona bunun ne olduğunu sordum. "Beyin," diye yanıtladı. "Bebek beyni. Tammy'den, şu rafta duran bebekten."

Kanae'nin en son gittiğimde ailesinin yatak odasında oynuyormuş gibi yaptığı sarı saçlı bebeği gösteriyordu. "Sen bir yalancısın," diye karşılık verdim ama Kanae'nin kız kardeşi hafifçe gülümsemekle yetindi.

Merdivenlerden koşarak indim ve sokağa çıktım. Ayakkabılarımın sadece yarısı ayağımdaydı ama yine de koşmaya devam ettim. Biri düştüğünde, ayağımı çılgınca geri soktum ve koşmaya devam ettim. Bebek beyinlerinin kenarları karanlık ve bir şekilde kirli görünüyordu - hiç de saf beyaz değillerdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Şarkıcı

Blackie acımasızdı.

Blackie, Kiyoshi Akai'ye ait olan siyah köpeğe verdiğimiz isimdi. Köpeğe John diyordu ama John'a benzer hiçbir yanı yoktu. Hayır, böyle sıradan siyah bir Japon köpeğine ancak Blackie denebilirdi.

Blackie havlayan biriydi. Sadece havlamakla kalmaz, ısırdı da; öyle şakacı küçük ısırıklar da değildi. Isırıkları ciddiydi, kan akıtacak türdendi. Kurbanlarını sık sık Akais'lerin evinin önünde şikayet ederken görürdük. "Kana bak!" diye bağırlardı. "Bu konuda ne yapacaksınız?" Yine de çocuk ve annesi her zaman oldukça tedirgin görünüyordu.

Blackie'nin gün batımına kadar serbestçe dolaşmasına izin verildi. Sanki kendi bölgesinde devriye geziyormuş gibi mahallede bir evden diğerine gider, ağzını çitlerin arasına sokar ve öfkeyle koklardı. Yolunu keserseniz deli gibi havlar, kaçmaya çalışırsanız da sizi yakalayana kadar kovalardı. Sonra da ısırdı.

Tabii ki hepimiz Blackie'den nefret ederdik. Eğer kendisinden çok daha büyük bir köpek ona havlamaya başlarsa, büyük köpeği kışkırtırdık. Blackie'nin tepkisi birkaç kez havlamak ve ardından kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırarak hızla oradan uzaklaşmak olurdu. Herkes "Hak ettiğini buldun!" diye bağırdı. Ama etrafta çok az büyük köpek vardı, bu yüzden Blackie genellikle kendi bölgesinin kralıydı.

Blackie'yi öldürme planı arkadaşım Shimizu'nun ağabeyi ve arkadaşları tarafından yapıldı. Fikirleri onu deterjan katılmış et parçalarıyla zehirlemektir. Bunu gündüz vakti, o dışarıdayken yapmayı seçtiler ve eti ona başarıyla yedirdiler. Ama her bir parçayı yalayıp yutmasına rağmen sağlıklı kaldı. Deterjan onu hiç korkutmadı.

Blackie bir hırsız yakaladı. Kanae'nin evinden sadece iki ev aşağıda gerçekleşen bir hırsızlık olayında tüm gücüyle havladığını duyduk. Hırsız

ürkmüş hırsız kaçmaya çalışınca Blackie onu ısırdı. Genelde ısırır ve bırakırdı ama bu sefer hırsızın bacağına tüm gücüyle asıldı. Görünüşe göre hırsız ağlamaya başlamış. Acıyor, acıyor, gözyaşları arasında inlemeye devam etti.

Shimizu'nun ağabeyi ve arkadaşları hırsızı ezik biri olarak nitelendirdi. Yine de o noktadan sonra Blackie'yi zehirlemeye çalışmaktan vazgeçtiler.

Blackie üç yıl sonra öldü. Ana yolda bir damperli kamyon ona çarptı. Kiyoshi yüzünde kızgın bir ifadeyle bahçede onun için bir mezar kazdı. Kiyoshi'yi de kimse sevmezdi ama bu olay olduğunda ona biraz sempati duyduk. Ancak mezarın yanına tuhaf görünümlü bir heykel diktiğinde bu sempati kısa sürede buharlaştı.

Heykel oyun hamurundan yapılmıştı ve Blackie'den modellenmiş gibi görünüyordu. Ancak Kiyoshi bir sanatçı değildi, bu yüzden oldukça şekilsizdi ve Blackie'ye hiç benzemiyordu. Rüzgâra ve yağmura maruz kalınca kısa sürede parçalanmaya başladı. Kiyoshi kırılan parçaları topluyor ve tekrar yapıştırıyordu, böylece heykel giderek Blackie'ye daha az benzemeye başladı.

Akailer bundan kısa bir süre sonra taşındı. Kiyoshi'nin büyüdüğünde gece kulüplerinde eski moda Japon şarkıları mırıldanan çok yakışıklı bir adam olduğuna dair bir söylenti vardı, ancak bu söylentinin doğru olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Okul Müdürü

Mahallemizde bir okul müdürü yaşıyordu.

Köpek okulu müdürü yani.

Parkta herkesin köpeklerini götürdüğü küçük bir toprak koşu yolu vardı. İnsanlar koşunun etrafında daireler çizerek yürürken, hayvanları da ruh onları hareket ettirdikçe ileri geri zikzaklar çiziyordu.

Okul müdürü ne zaman yere kaka yapan ya da birine havlayan bir köpek yakalasa, onu azarlamak için koşarak yanına giderdi.

Arkasında KÖPEK OKULU yazan bir tişört giymişti. Göbeğinde de MÜDÜR yazıyordu. Ellili yaşlarında olduğunu söyleyebilirim. Hafta içi hemen hemen her gününü köpek parkında geçirirdi.

Okul müdürü bir yumurta kadar keldi. Bir çocuk ona "keltoş" dediğinde gülümser ve başını okşardı. Ama gözleri gülmezdi.

Okul müdürüyle birkaç kez konuştum. Ama konuşmayı her zaman o başlatırdı, ben değil. Köpeğimi ne zaman koşuya götürsem, beni eğilerek selamlardı ve benim de eğilmekten başka seçeneğim olmazdı. Yanıma gelir ve "Bu melez, değil mi?" diye sorardı. Ben başımla onay vermeyince, "Harika. Evcil hayvan dükkanlarında satılan o pahalı safkan köpeklerden çok daha iyiler. Bana her zaman bir it verin."

Başımı hafifçe salları ve kaçırdım. Onunla hiçbir şey yapmak istemiyordum. Köpeğimle birlikte olmazsam bana yaklaşmayacağını düşündüm, bu yüzden tek başıma yürüyüşe çıkmaya başladım. İlk birkaç seferinde beni yalnız bıraktı ama sonunda sormak zorunda kaldı.

"Köpeğin nerede?" dedi. "Hasta falan mı?" Başımı salladım ama o andan itibaren ondan kaçamadım.

Okul müdürünün köpeklerle arası iyiydi; itaat etmelerini sağlamak için tek yapması gereken dilini şaklatmaktı. Görünüşe göre, bazı insanlar köpeklerini eğitmesi için ona para ödüyordu. "Yine de ucuz değil," dedi. "Ne de olsa özel bir okul işletiyoruz."

Bir keresinde, çocukluğumda mahallede dolaşıp insanları ısırın köpek Blackie'nin hikayesini anlattım.

"Oh, evet," diye yanıtladı. "Onun hakkında her şeyi biliyorum. Yanılmıyorsam Akailer'e aitti."

şaşkınlığımı ifade ettiğimde, okul müdürü kendisini ismiyle tanıttı. Blackie'nin hayatta olduğu dönemde onunla aynı ilkokula gittiğimiz ortaya ıktı.

Müdür hâlâ sınıf öğretmeninden nefret ediyormuş. Onu üç saat boyunca okul koridorunda beklettiğini söylüyordu. Suçu, bir kızın çantasını, onun için özenle topladığı tavuk kemikleriyle doldurmakmış.

"Neden böyle bir şey yapasın ki?" Ben sordum.

"Ne zaman kızarmış tavuk yesem, tüm kemiklerini yalayarak temizler ve onun için saklardım," diye ilan etti. "Bu nasıl bir sevgi eyleminden başka bir şey olarak görülebilir ki?"

Okul müdürünün bir karısı ve iki kızı vardı. Karısı bir avukattı ve kızlarının ikisi de bankalarda çalışıyordu.

"ok sıkıcı hayatlar sürüyorlar." Güldü ama gözleri gülmüyordu.

Okul müdürü ara sıra parkta peruk takardı. Kestane kahverengisiydi ve yandan ayrılmıştı.

OceanofPDF.com

Aşk

Küçük bir içki mekânı olan Love'ı işleten orta yaşlı kadının yüzü bir şeytana benziyordu.

İnsanlara bağırılmaz ya da mahallenin çocuklarını azarlamazdı. Yüzü eski tablolarla gördüğünüz iblislerin birebir aynısı olsa da, kişiliği aslında oldukça hoştu.

The Love sabah yedi buçukta açıldı. Kahvaltı spesiyali üç yüz yen tutuyordu. Bunun karşılığında iki ekmek ve bir buzlu kahve alırdınız. Kahve süpermarketten kartonlarla geldiği için yaz kış her zaman buzlu olurdu.

Öğle yemeği öğlen başladı. Menüde iki set yemek vardı: Hamburger Spesiyal ve Etli Çörek Spesiyal. Her ikisi de hazır yemekti ve vakumlu poşetlerde geliyordu, bu nedenle tatları tamamen aynıydı; tek fark şekilleriydi.

Geceler karaoke içindi. Çok az müşteri gelirdi. Bu yüzden kadın genellikle tek başına şarkı söylerdi. Kapıyı açık bıraktığı için onu sokaktan rahatlıkla duyabiliyorduk. Gecenin ilk saatlerinde "Francine's Song "u söylerdi ama geç olduğunda "White Butterfly Samba" ve "Hardly Worth Confessing "e geçerdi.

Kadın yedi buçuktan kısa bir süre önce kalkıp on birden hemen sonra yattığı için, çalışma saatleri özel zamanına uyuyordu. Aslında, Aşk ve evi bir ve aynıydı. Dükkânı kapattığında lavaboda saçlarını yıkıyor ve sıkılmış bir havluyla vücudunu fırçalıyordu. Sonra yatağını, sözde müşterilerinin oturduğu yükseltilmiş tatami platformunun üzerine serdi. Arka tarafta hiç oda yoktu. Tezgâhın iki yanındaki boşluk, platform, tuvalet, lavabo, yani her şey vardı.

Kadının özel eşyaları (giysiler, makyaj malzemeleri, fotoğraf albümleri vb.) platformun bir köşesinde duran yarı şeffaf plastik bir kutuya konurdu. Daha fazla alana ihtiyaç duyulduğu ve platformun kullanıldığı nadir durumlarda, birinin kutunun üzerine oturması gerekiyordu.

Kadının bir kızı vardı. Kızı bazen geceyi geçirmek için eski evi olan Aşk'a dönerdi. Annesi onu platformda yatırır, kendisi için de tezgahın yanına hasır bir örtü sererdi.

"Küçük kızımın beton üzerinde uyumasına nasıl izin verebilirim?" derdi. "Onun yaşındaki kızların sıcak tutulması gerekir."

Kısa bir süre önce Love'ın menüsü genişledi. Önceleri kadın herkese kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinde kendi yediklerinden arta kalanları servis ediyordu. Bazen hamburger, etli çörek ve ekmekten sıkıldığında kısa bir süreliğine köri, shumai (ikisi de vakumlu paketlenmiş tabii ki) ve kavun rulolarına geçiyordu. Yine de kural olarak, mevsim ne olursa olsun menü hamburger, etli çörek ve ekmek rulolarıydı.

Yeni ve genişletilmiş menüde haşlanmış kabocha, pirinç lapası ve doğranmış ıspanak yer alıyor. Gördüğünüz gibi kadının kızının bir çocuğu var ve bunlar bebeğin süttten kesildiği yiyecekler. Kadının bunları vakumla paketlenmiş olarak satın aldığını ve Love'daki tabelada "Yepyeni Yemekler" olarak lanse edilenlerin de aslında artıklar olduğunu söylemeye gerek yok.

Mahallemizden hiç kimse Love'a girmez. Müşteriler içeri girdiğinde, birkaç dakika sonra aceleyle dışarı çıkarlar. Bu kadının orayı işleterek nasıl geçimini sağladığı hepimiz için bir muamma.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Çocuk Suçlu

Kanae bir çocuk suçluya dönüştü.

Ortaokula başlar başlamaz ayak bileklerine kadar uzanan uzun etekler, krep gibi ezilmiş bir çanta ve mısır başağı renginde ağartılmış saçlar giymeye başladı.

İlk yıl sokakta selam verdiğimde yine de karşılık veriyordu ama ikinci yıl tamamen yabancı gibiydik. O zamana kadar, etekleri onunki kadar uzun kızlar ve saçları jöleli oğlanlardan oluşan bir hayran kitlesi vardı. Kanae, yerel genç motorcu çetemizin "patronunun" "kadını" haline gelmişti.

Her akşam Kanae'nin evine bir motosiklet gelirdi. Patronun onu almaya geldiği düşüncesi beni heyecanlandırırdı, ama kontrol etmek için yanına koştuğumda yanıldığımı anladım. Görünüşe göre bir patron asla kendi kadınına almaya tenezzül etmez.

Kanae motosikletin arkasına binmiş, yüzü bomboş, kolları iri yarı, güçlü yapılı bir lise öğrencisi olan sürücünün beline sarılmıştı. Mısır rengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Çok geçmeden aynı öğrenci ile patronun onun için ölümüne bir düello yaptıklarını duydum. *Düello* kelimesi beni şaşırtmıştı.

Sonunda patron polisler tarafından tutuklandı. Çeteler arasında büyük bir sokak savaşı yaşandı ve bir çete üyesi öldürüldü. Sınıfımdan bir kız bana patronun Nerima Çocuk Hapishanesi'ne gönderildiğini söyledi.

Eskisinin yerine yeni bir patron geldiğinde Kanae'nin etrafındaki çember daraldı. Ortaokul üçüncü sınıfa geldiğimizde kimse kalmamıştı ve Kanae saçlarını siyaha boyamaya başlamıştı. Bunun eski Kanae'ye geri döneceği ve lise giriş sınavlarına çalışmaya başlayacağı anlamına gelebileceğini düşünmüştüm ama

Bunun yerine çete faaliyetlerini "karşı cinsle ahlaksız ilişkiler" ile değiştirmiş gibi görünüyor.

En azından mahalledeki kadınlardan biri bana böyle söyledi. Kadına göre Kanae her gece saat on sularında okulun çatısına çıkıp peş peşe erkek çocuklarla iffetsiz ilişkilere giriyormuş. Kadın kulağıma, "Soeda, Fukushima, Shimizu ve daha fazlası," diye fısıldadı. "Hepsi de çatıya dönebilmek için gecenin çökmesini bekliyorlar." Kendi okul çağında bir çocuğu olmamasına rağmen hepsinin adını bilmesine şaşırmıştım.

Kanae'nin kötü şöhreti mezun olduğu güne kadar yayılmaya devam etti. Mahalleden uzakta bir özel liseye gitmiş, oradan meslek okuluna devam etmiş ve ardından moda tasarımcısı olmuş. Mahalleli kadınlardan biri bana "Fransa'ya okumaya gitti" dedi. Kanae'nin gayri ahlaki ilişkiye girdiği erkeklerin listesini veren aynı kişi değildi.

Fransa'dan döndüğünde Kanae'nin saçları pembeydi. Dergilerde fotoğrafları çıkmaya başladı. Otuzlu yaşlarında kendi markasına sahip oldu ve saçları pembeden yeşile, altından beyaza dönüştü. Mahalledeki kadınlardan biriyle karşılaştığımda, Kanae'yi "memleketimizin gururu" olarak övdü. Bana Kanae'nin ahlaksız ilişkilerinden bahseden de aynı kadındı. *Memleket* kelimesini kullanması beni hayrete düşürmüştü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

The Tenement

Kirada yaşlı bir taksi şoförü oturuyordu. Bina eski görünüyordu.

-Yaşlı adam buranın 1868 Meiji Restorasyonu'ndan önce inşa edilmiş olmasıyla övünmeyi severdi. Tam bir harabeydi ve orada yaşayan tek kişi oydu. Apartman dört evden oluşan bir terastan oluşuyordu: taksi şoförü en soldaki evde yaşıyordu, taksisi ise zemini ve duvarları sökülmiş olan en sağdaki evdeydi.

Yaşlı adam pek çalışmazdı. Aslında haftada sadece iki gün taksiye binerdi. Öğlen gibi çıkar ve akşama kadar dönerdi.

Yılda bir kez, yaşlı adam üç gün boyunca evinden ayrılırdı. Bu, Ocak ayının ortalarında, eskiden ikinci Yeni Yıl olarak adlandırılan dönemdi. Yola çıkacağı sabah uyanır ve bir düzine pirinç topu hazırlardı. Sonra büyük bir termosu çay doldurur, yanına altı haşlanmış yumurta ve altı mandalina portakalı alırdı.

Yaşlı adam, yanındaki koltukta yiyecek dolu bir çanta ile öğlen saatlerinde yola çıkardı. İlk öğleden sonra tüm mahalleyi dolaşarak geçti. Mahallemiz o kadar küçüktü ki her sokağı yarım saatten daha kısa bir sürede geçebilirdi, ancak yaşlı adam geçtiği her parkta veya yerel tapınakta dinlenmek için durdu ve ana alışveriş bölgesinin yakınında bir saate yakın arabasında oturdu, böylece rotasını tamamladığında gün çoktan bitmişti.

Yaşlı adam muhtemelen tüm bu süre boyunca yalnız olmasına rağmen, garip bir şekilde pirinç topları, haşlanmış yumurtalar ve mandalina portakalları vizitelerini bitirdiğinde ortadan kaybolmuştu. Yaşlı adam onları yememişti. Bunu biliyorduk çünkü adet olduğu üzere ramen ve kızarmış pirinç spesiyali için şehrin merkezindeki Ramen Five adlı erişte restoranına gitmişti.

Gece çöktüğünde, yaşlı adam arabasıyla Chūō Otoyolu'na gitti. Oradan nereye gittiğini kimse tahmin edemezdi. Birinin onu Kōfu yakınlarında otoyoldan çıkıp dağlara doğru giderken gördüğünü duyduk ama bu sadece bir söylentiydi.

"Nereye kayboluyorsun ki?" diye sordu sonunda küçük bir yerel içki mekânı olan Love'ı işleten kadın.

"Kızlarla araba sürmeye gidiyorum," diye cevap verdi.

"Kızlar", apartmandaki boş evlerde yaşadığını iddia ettiği kadınlardı. Üç kadın vardı ve hepsi de Restorasyon'dan önceki yıllarda ölmüştü.

"Yani onlar hayalet mi?"

"Ha ha ha. Evet, öyle diyebilirsiniz ama kadınlar kadındır. Bulanık görünseler ve bacakları olmasa bile etrafta olmaları yine de eğlenceli."

Üç kişi olmak bazen sorun yaratıyor olmalı, diye alay etti Sevgi'den gelen kadın. Yaşlı adam kahkahalarla güldü.

Kısa bir süre önce kayıtlarını kontrol etmek için belediye binasına gittim. Apartmanın İkinci Dünya Savaşı'ndan hemen sonra inşa edildiği ortaya çıktı ve kayıtlara göre şu anda orada ikamet eden kimse yoktu.

Yine de yaşlı adam hâlâ o apartmanda yaşıyor. Love'daki kadın ona "Sen de hayalet değil misin?" diye sordu ama o sadece güldü. Sonra Ramen Five'a gitti ve ramen ve kızarmış pirinç spesiyalini, yanında Çin frenk soğanı köftesi ve bambu filizi turşusu siparişleriyle birlikte göz açıp kapayıncaya kadar bitirdi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Hachirō Piyangosu

Ailem Hachirō piyangosunu kaybetti. İki kez.

İlki dört yaşındayken, ikincisi ise üçüncü sınıftayken oldu.

Piyango kaybedeni rastgele bir çekilişle belirlendi. Bu da hiç kaybetmeyen bazı aileler ve birkaç kez kaybeden diğer şanssız aileler olduğu anlamına geliyordu. En kötü durumdakiler, Kanae'nin iki kapı ötesindeki Kawamata ailesiydi ve on bir ayrı seferde piyangoyu kaybetmişlerdi.

Her kayıp üç ay boyunca geçerliydi. Hachirō bu süre boyunca sizin evinizde yaşayacaktı ve onu beslemek ve düzenli olarak okula gitmesini sağlamak ailenizin sorumluluğundaydı. Ondan normal ev işlerini yapmasını isteyebilirdiniz ancak okuldan eve gelip çalışmasını ya da gece geç saatlere kadar ayak işlerini yapmasını talep edemezsiniz. Ayrıca ona bir harçlık da ödenecekti.

Hachirō, varlığı bir ailenin yemek faturalarının tavan yapmasına neden olan büyük bir yiyiciydi. Aynı zamanda sorun çıkaran biriydi, bu da onunla ilgilenenlerin sık sık öğretmenler toplantısına çağırılması ve ardından çiğnediği kurallar için özür dilemek üzere resmi mektuplar yazmaları anlamına geliyordu.

Hachirō'nun her zaman hazır bir dili vardı.

Ona eleştirel bir şey söylediğinizde hemen alevlenir, karşılık verir, söylenir, hatta yalan yanlış suçlamalarda bulunurdu. Örneğin, erişte restoranı Ramen Five'ı işleten ailenin piyangoyu kaybetmesinden kısa bir süre sonra, köfte geçici olarak menüden kayboldu. Hachirō'nun köftelerin ne kadar berbat olduğuna dair sürekli şikayetleri işletme sahibini çileden çıkarmıştı.

Hachirō, Shikishima adlı bir ailenin on beşinci çocuğuydu. Yedi kız ve sekiz erkek çocukları vardı ve Hachirō -kelimenin tam anlamıyla "sekiz numara"- bunların en küçüğüdü. Şikişimalar bu kadar çok çocuğa bakamadıkları için Haçirō'nun mahalledeki aileler arasında dönüşümlü olarak doğmasına karar verildi.

Hachirō'nun kusurlarını sıraladım ama iyi yönleri de vardı.

Birincisi, bitki yetiştirme konusunda yeşil bir parmağı vardı; bir diğeri ise, belirli bir tür heykel için bir yeteneği vardı.

Hachirō'nun kendi elleriyle diktiği ve bakımını yaptığı ebegümeci, tuzlu su, hodan, nane söğüdü ve diğer egzotik bitkilerden oluşan devasa kümeler, yaşadığı tüm evlerin bahçelerini dolduruyordu. Ancak kimse onlarla nasıl yemek yapılacağını bilmediğinden, kendi hallerine bırakılmışlardı.

Heykeltıraşlığa gelince, Hachirō insan kalbinin son derece ayrıntılı modellerini yapabiliyordu. Görünüşe göre bu bir Shikishima aile geleneğiydi. O kadar iğrenç görünüyorlardı ki insanlar onları gözden uzak tutuyordu.

Hachirō evimizde ikinci kez kaldığında ortaokuldaydı. Ne zaman banyo yapsam beni dikizleyen ve ödevlerine yardım etmem için üçüncü sınıf öğrencisi olan beni rahatsız eden korkunç bir baş belasıydı, ama arada bir evin dışında buluşurduk ve bana dondurma ısmarlardı.

Hachirō, ortaokulu bitirene kadar mahallemizdeki aileler arasında gidip gelmeye devam etti ve bu noktada Hachirō piyangosu sona erdi. Eğitimine gece okulunda devam etti ve gündüzleri bir inşaat şirketinde çalıştı. Üniversiteden mezun olduktan sonra mimarlık lisansı aldı ve kendi işini kurdu, ardından kaldığı evlerin çoğunu özel, çok düşük bir fiyata yenilemeyi veya yeniden inşa etmeyi teklif etti.

Hangi ailelerin Hachirō'nun teklifini kabul ettiğini her zaman anlayabilirdiniz. Bunun için duvarlarının ya da çitlerinin bir yerinde gerçekçi detaylarla yontulmuş bir kalp olması gerekirdi. Bu fıkirden rahatsız olan aileler, fiyatı ne kadar ucuz olursa olsun ondan uzak dururlardı. Bu durum Hachirō'yu öylesine çileden çıkardı ki, bahçelerine gizlice girerek büyük miktarlarda pire öldürücü krizantem ekmeye başladı. Böcek öldürücü özelliklerinin yanı sıra, bu bitki korkunç kokusuyla da bilinir.

OceanofPDF.com

Sihirli Büyü

Kawamata ailesi Amerika'dan döndü.

Anne ve baba evlendikten hemen sonra Kaliforniya'da on yıl boyunca bir iş kurmak üzere yola çıkmışlardı. Sonra dükkânı kapatıp yüklü miktarda dövizle Japonya'ya dönmüşler.

Mahalledeki kadınlardan biri, "Bazı Hollywood yıldızlarını da tanıdılar!" diye övündü.

Tahmin edebileceğiniz gibi, kızları tam anlamıyla Amerikalıydı. Dolly büyük, Romi ise küçüktü. Dolly beş, Romi ise iki yaşındaydı ve bağıcıklı ayakkabıları birbirine uyuyordu.

Kanae tüm Kawamata ailesinden etkilenmişti.

"Hadi gidip Dolly'ye sataşalım," dedi bana. "Ona Japon çocukların ne kadar kötü olabileceğini gösterelim." Böylece Dolly'nin oynadığı parka gittik.

Dolly kum havuzunda bir dağ inşa etmişti ve onun tabanından bir tünel kazmakla meşguldü.

"Şimdi anlayacaksın, Dolly!" Kanae alay etti. Ama Dolly sanki Kanae orada değilmiş gibi tünel üzerinde çalışmaya devam etti.

Daha yakından baktığımızda, dağın normalde bir çocuğun inşa edeceğinden çok daha cilalı olduğunu gördük. Zirvesi sıkıca doluydu ve yanları yavaş bir kavisle aşağıya doğru hafifçe eğimliydi. Tünel bile basit bir delik değil, ustalıkla şekillendirilmiş bir at nalıydı.

Kanae ve ben hayranlık içinde öylece dururken, Dolly'ye eziyet etme planımız unutulmuştu.

Dolly işinde çok titizdi. Biraz kum kazar, atar ve dağı sağlamlaştırmak için kenarlarını sıvazlardı. Sonra daha fazla kum kazır ve atardı. Arada sırada tünelin küçük bir kısmı çöküyor ve Dolly "Eyvah!" diye bağılıyordu.

Kanae ve ben şaşırmıştık - daha önce hiç *oops* kelimesini duymamıştık. "Ne dedi?"

"Belki de bir büyüdür."

Dolly sabırla onarımları tamamladıktan sonra kazmaya geri döndü. Ancak tünel bir kez daha kısmi çökme yaşadı.

"Oops!" diye tekrar bağırdı. Yerimizden sıçradık. Günün sonuna kadar toplam yirmi kez "Tüh!" demişti.

Kanae ve ben ertesi gün parkı ziyaret ettiğimizde Dolly hâlâ kazıyordu. Bu sefer on yedi "Oops!" vardı. Ertesi gün dokuz tane vardı ama ondan sonraki gün Pazar olduğu için parka gitmedik.

O andan itibaren, Kanae ve ben hazine gömdüğümüzde ya da birini lanetlediğimizde "Oops!" diye bağırmaya başladık.

Kawamata'lar sonunda mahalleye yerleştiler. Çok geçmeden Dolly ve Romi'nin annesi onlara Midori ve Hiromi demeye başladı ve kimse bir zamanlar Amerika'da yaşadıklarını söyleyemedi; yine de Kanae ve ben her ihtiyaç duyulduğunda "Oops!" demeye devam ettik.

Bunu en son üçüncü sınıfta kullanmıştık. "Göğüslerimizi büyütün!" diye yalvarmış, sonra da ciddiyetle yirmişer kez "Oops!" diye bağırmiştık. Kanae ve ben uzaylılarla, kötü dini tarikatlarla ve diğer kötülük güçleriyle savaşılabilmek için mümkün olduğunca çabuk göğüslerimizi büyötmek istiyorduk.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Büyükbaba Gölgeler

Büyükbaba Gölgeler kasabanın dışında yaşıyordu. Evi bakımsızlıktan harabeye dönmüş bir malikaneydi. Bahçesinde iki muz ağacı ve bir sürü sago palmyesi vardı. Mahallede yaşayan yaşlı tavuk çiftçisinin anlattığına göre, geçmişte bahçe çok güzel bakılmış ve çimlerle kaplanmıştı.

Ona Gölge Dede derdik çünkü iki gölgesi vardı.

Gölgelerden biri uysal ve itaatkâr, diğeri ise isyankârdı. Asi olan her zaman uysal olanı itip kakıyor, bir yerlere kaçıyor ya da Büyükbaba Gölgeler'in yaptıklarıyla hiçbir ilişkisi olmayan davranışlarda bulunuyordu. Hatta bazen başka birine yapışıyor ve iki üç gün boyunca ayrılmayı reddediyordu. Kiyoshi Akai'ye yapıştığı zaman en kötüsüydü. Gölge çok yaşlı bir adama ait olduğu için kolayca yoruluyordu, bu yüzden Kiyoshi koşmaya başladığında, çok teatral bir şekilde nefes nefese kalmaya ve hırıldamaya başladı. Sonra da ona sözlü olarak saldırdı.

"Bu lanet şey beni sürekli tehdit ediyor," diye homurdandı Kiyoshi. "Beni onu öldürmeye çalışmakla suçluyor, beni cehenneme göndereceğini söylüyor."

Gölgeler Dede'nin bir zamanlar baron olduğunu, savaş öncesi soyluların bir üyesi olduğunu bana söyleyen Hachirō'ydu. Malikanesinde balolar düzenlemiş: Lordlar, gece elbiseleri giymiş hanımefendileri her gece atlı arabalarla getirirlermiş.

"Peki hiç at arabası gördün mü?" Tavuk adama sordum. Kocaman bir geçirti çıkardı.

Söylentilere göre Gölge Dede çoktan ölmüştü. Aksi takdirde nasıl iki gölgesi olabilirdi? Gölge kime bağlanırsa bağlansın on gün içinde öldüğü de söylenirdi.

Ama Kiyoshi ölmedi. Bunun yerine, o ve vahşî köpeği Blackie, mahalledeki terör saltanatlarına devam ettiler.

Ancak bir keresinde Kiyoshi ölümle burun buruna geldi. Bir araba çarptı ve tam bir hafta boyunca baygın yattı. Hepimiz onun için gözyaşı döktük. Kanae'ninki timsah gözyaşları olsa da Hachirō'nunkiler gerçektir. Kiyoshi ve Hachirō her zaman şaşırtıcı derecede yakın olmuşlardı. Belki de bunun nedeni her ikisinin de komşuları tarafından haşere olarak etiketlenmesiydi.

Gözlerini açtığında Kiyoshi'nin ilk sözleri "Bütün bu süre boyunca Gölge Dede'nin evindeydim" oldu. Hepimiz şaşırmıştık.

Kiyoshi'ye göre her gece dans etmişti. Quadril, vals ve fokstrot. Elbiseli hanımların çoğu onu dans partneri olarak istemiş, o da onları kırmakta zorlanmış. Büyükbaba Gölge hiç dans etmedi, sadece uzun bardaklarda muz suyu yudumladı.

Kiyoshi'nin kazasından birkaç yıl sonra Gölge Dede'nin malikanesini yıktılar. O sırada 103 yaşında olan Gölge Dede, deniz kıyısındaki lüks bir huzurevine taşındı. Görünüşe göre asi gölge kendini diğer yaşlı sakinlere bağladı ve hepsi kısa süre sonra öldü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Altı Kişilik Daireler

Şehrin dışında, dairelerin çoğunda altı kişilik ailelerin yaşadığı bir toplu konut alanı var.

Bazı aileler iki ebeveyn, iki büyükanne ve büyükbaba ve iki çocuktan oluşurken, diğerlerinde ebeveynler ve dört çocuk veya kuzenler ve benzerleri bulunur.

Nedense üç, dört ya da beş kişilik ailelere nadiren rastlanırken, altı kişilik aileler proje sakinlerinin yüzde doksanını oluşturuyor.

Binaya karşı fısıltı kampanyasını başlatan kişi Amerika'dan yeni dönen Bayan Kawamata'ydı. Yurtdışında altı rakamının uğursuz sayıldığını iddia etti.

"Bu şeytanın numarası," derdi mahallede karşılaştığı herkese ve her şeye kısık sesle.

Yavaş yavaş, kasabadaki insanlar binadan uzak durmaya başladı. Bunun tek nedeni Bayan Kawamata'nın kampanyası değildi; mekânı ziyaret edenlerin başına gelen bir dizi tuhaf olay da vardı.

Örneğin Bay Sawaki'nin sakalı şaşırtıcı bir hızla uzamaya başladı: her sabah tıraş olmasına rağmen, akşama kadar en az yirmi santimetrelik bir çalıya dönüşüyordu. Bayan Arashimura'nın ayaklarında ise su birikintileri oluşmaya başladı. Su kabarcıkları değil, içinde neşeyle yüzen iribaşların olduğu söylenen gerçek su birikintileri. En çok dikkatimi çeken vaka, ölümlerin sesiyle konuşma yeteneği kazanan Kanae'nin ablası oldu. Örneğin, altı kişilik daireleri ziyaretinden döndükten bir gün sonra, Prens Shōtoku, Leonardo da Vinci ve Yang Guifei'nin seslerini kanalize ederek, dünyanın "yanlış bir yola girdiğine" dair en acıklı tonda feryat etti. Bu fikri o kadar etkileyici buldum ki ilk fırsatta Kanae'ye koştum. Komedyen Kingorō'ya bir şey söyle

Yanagiya'nın sesi, diye yalvardım, bunun üzerine kız kardeşinin yüzü tıpkı Kingorō'ya benzeyen buruşuk bir maskeye dönüştü. "Ah, sevgili hanımefendi!" ondan alabildiğim tek cümleydi.

Bu bizi çok heyecanlandırdı ama Kiyoshi bizi doğru yola getirdi. "Hadi ama," dedi, "medyumların sadece ölümlerle iletişim kurabildiğini bilmiyor musunuz? Kingorō hâlâ hayatta." Bu haberi Kanae'nin kız kardeşine bildirdiğimde, hiç istifini bozmadı. "Daha yeni öldü," dedi.

Kasabanın bununla hiçbir ilgisi olmayacağı anlaşıldığında, konut geliştirme kendi başına yola çıktı ve kendi okulunu, postanesini, belediye binasını, dükkanlarını, ofis binalarını - tüm işleri - inşa etti. Hatta altı başın bir araya gelmesinden oluşan ürkütücü bir sembolle kendi parasını bile bastırdı.

Kasaba zaman geçtikçe daha da köhneleşti, ancak konut geliştirme gelişti. Japonya'dan ayrıldı ve bazen Tokyo Körfezi'nde manevralar yapan kendi silahlı kuvvetlerini kurdu. Çok geçmeden lanet bozuldu. Bay Sawaki'nin sakalı normale döndü ve Bayan Arashimura'nın kurbağa yavruları bacaklarını çıkarıp kurbağa olarak zıpladı, ardından ayaklarındaki su birikintileri kaybıldı. Sadece Kanae'nin kız kardeşi gizemli gücünü korudu. Sonunda, kutsal Osore Dağı'nda ölümler adına konuşan medyumlardan biri olarak isim yaptı ve Kingorō Yanagiya'yı kanalizasyon etme yeteneğiyle ünlendi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Rakipler

Mahallemizde Yōko adında iki kız çocuğu karşı karşıya büyüdü. Kızlardan birinin adı "koyun" anlamına gelen karakterle yazılmıştı - ben ona Yōko Bir diyeceğim. Yōko İki olarak adlandıracağım diğer kız ise adında "büyücü" karakterini kullanıyordu.

Her ikisi de, neredeyse tüm çocukların yerel devlet okuluna gittiği kasabamızda alışılmadık bir durum olan özel kız okullarına gitti.

Yōko Bir'in okulunun müdürü bir rahibeydi. Yōko Bir, "Müdürüm çok yaşlı ama yüzü ipek gibi pürüzsüz," diye övündüğünde, Yōko İki'nin cevabı hazırdı. "Ne fark eder. Müdürümün tüm kafası pürüzsüz, en tepeye kadar. Hiçbir yerinde kırışıklık yok." Müdürünün Budist bir rahip olduğunu biliyorsunuz.

İki kız kıyafetleriyle sürekli rekabet halindeydi. Yōko Bir, gurur duyduğu bacaklarını mini etek ve diz üstü çoraplarla sergilediğinde, Yōko İki de küçük kardeşinden aşırıldığı platformlu botlarla süslediği kloş maksi paltosuyla çalım satarak karşılık veriyordu.

Her iki Yōko da aynı yıl doğmuştu. Dahası, doğum günleri, kan grupları ve hatta yüzleri bile aynıydı.

Konuşmaya başladıkları andan itibaren durmadan birbirlerinin peşindeydiler. Biri "Beni taklit etmeyi bırak!" der, diğeri de "Taklitçi olan sensin, ben değil" diye cevap verirdi. Sokakta karşılaştıklarında kıvılcımlar uçuşurdu. Hatta, haberlerde tehlikeli derecede kuru hava tahminleri yapıldığında, mahalledeki insanlar sırayla iki kızın birbirlerinden uzak durmasını sağlıyordu, çünkü bir keresinde tren istasyonunun yakınındaki kırtasiye dükkanında küçük bir yangın çıkarmışlardı.

Liseden mezun olduktan sonra Yōko Bir üniversiteye devam ederken, Yōko İki evlendi. Ancak Yōko İki'nin kocası Yōko Bir ile tanıştığında ilk görüşte aşık oldu ve biz farkına bile varmadan ikili gizlice birlikte olmaya başladı. Yōko İki'nin antenleri Yōko Bir ile ilgili her şeye ayarlı olduğundan, durumu hemen anlayabildi.

Kasaba halkı nefesini tuttu. Yōko İki, azılı düşmanından nasıl bir intikam alacaktı? Ancak gariptir ki Yōko İki sakinliğini korudu. Sanki onu ele geçiren şeytan aniden ortadan kaybolmuş gibiydi. Sokakta Yōko Bir'i neşeli bir gülümsemeyle karşıladı ve rakibine üstünlük sağlamak için giydiği giderek daha cıvıltı renklerden vazgeçerek ağırbaşlı giyinmeye başladı. Sadece en basit makyajı yapıyor ve tatil günlerini parkta serçeleri besleyerek ve yanında getirdiği sepetten pirinç topları yiyerek geçiriyordu.

Soğukkanlılığını korumayı imkânsız bulan Yōko One'dı. Bu onu çılgına çevirmişti: rakibinin erkeğini çalmıştı ve henüz bir misilleme gelmemişti. Kasabanın dört bir yanına Yōko İki'nin kocasıyla olan ilişkisini duyuran posterler asmaya ve üstlerine neler olup bittiğini bildirmek için ofisine isimsiz telefon görüşmeleri yapmaya başladı. Sonra da arkasına yaslanıp yanıt bekledi. Yōko Two kocasının sadakatsizliğini daha az umursayamayacağı için bir patlama ihtimali de yoktu. Sonunda Yōko Bir, kıskançlıktan yüzünü buruşturarak, rakibini lanetlemek için gecenin köründe bir tapınağa gitti. Tüm formalitelere uyarak Öküz Saati'nin üçüncü çeyreğini seçti ve isteğini göndermek için gerekli olan beş inçlik çiviye kullandı: Yōko İki genç yaşta ölecek, Yōko Bir'i kocasıyla evlenmeye ve sonsuza dek mutlu yaşamaya bırakacaktı.

Ölüm laneti işe yaradı. Ancak ani bir kalp krizinden ölen Yōko İki değil, laneti yapan Yōko Bir'di. İki kadın birbirine o kadar benziyordu ki tanrı birini diğeriyle karıştırmıştı.

Yōko Bir öldükten sonra, Yōko İki kötü niyetli yöntemlerine geri döndü. Artık eski kocası olan adamdan yüklü miktarda nafaka kopardı ve bu parayı organik sebze satan bir şirket kurmak için kullandı. Kârlar gelmeye başlayınca iki ev, iki tekne ve iki papağan satın aldı. Ne zaman rakibini özlese, ara sıra yaptığı gibi, hıncını sekreterinden çıkarıyordu. "Çok sıkıcısın," diye çıkışırdı. "Makyajın bile çok mantıklı!"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Elf

Müzik Evi parkın hemen yanında yer alıyordu.

Çikolata kahvesi duvarları, kıpkırmızı kiremitleri, taba rengi ön kapısı ve cumbasıyla bu evin hangi tarzdan esinlenilerek yapıldığı konusunda kimsenin bir fikri yoktu.

Girişinde hiçbir isim yoktu. Yaz aylarında bahçe, kafur ve keçiboynuzu, kızılağaç ve Trabzon hurması gibi birçok ağacın koyu yeşiliyle çevrili ayçiçekleriyle çiçeklenirdi. Her şey çok bakımlı olmasına rağmen, evin sahibini bahçede ya da başka bir yerde hiç kimse görmemişti.

Müzik Evi'ni sadece doğum gününüzde ziyaret edebiliyordunuz. O zaman bile kapının açılması için saat tam üçte girişin önünde olmanız gerekiyordu. "Peki nasıldı?" Kanae'ye sordum.

İki ya da üç kez kirpiklerini kırıştırdı. "Ah, pek bir şey yok," dedi sonunda.

Kanae bir gün önce dokuz yaşına girmişti. Çok önemli bir şey olmadığını söylese de, huzursuz gözlerinin etrafı taradığını fark ettim. Birinin söylediklerine kulak misafiri olmasından korkuyor gibiydi.

Kasabanın yaklaşık yarısı Müzik Evi'ni ziyaret etmiş gibi görünüyordu. Yine de, bu kadar çok kişi orada bulunmuş olmasına rağmen, hiç kimse bu deneyim hakkında ayrıntılı olarak konuşmadı. Köpek okulu müdürü "büyüleyici" diyordu. Hachirō "çok uzak" dedi. Yaşlı tavuk çiftçisi "bülbul şakıması" duyduğunu düşünürken, küçük Dolly Kawamata "Sadece, çok, oops!" dedi. Normalde çok konuşkan olan Kiyoshi Akai bile "Birinin eski bir dans melodisi çaldığını duydum sandım. Kahretsın!"

Tüm bu yorumları bir araya getirdiğimde, Müzik Evi'nde bir tür müzik duyulduğunu varsayabilirdim.

"Elbette müzik var," dedi Kanae'nin kız kardeşi soğukkanlılıkla. "Bu yüzden buraya Müzik Evi diyorlar."

"Ama ne tür müzik?"

"Duruma göre değişir. Herkes farklı bir müzik duyar. Kaderlerine hükmeden müziği. şaka değil - müzik gerçekten kaderinizi belirliyor, biliyorsunuz." Bundan sonra Müzik Evi'ni ziyaret etmek için sabırsızlanıyordum. Ertesi hafta Love'ın sahibi olan kadının torununun doğum günü olduğunu öğrendiğimde, yürümeye başlayan çocuğu ödünç aldım ve saat üçte

keskin, kapının eşiğinde duruyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı.

"Ben bebek bakıcısıyım!" ocuğu korkuyla kapıdan geçirirken seslendim. Müzik almaya başladı. Teruhiko Saig'nun "Flamenco by Starlight" adlı bayat şarkısıydı.

Sonraki bir saati "Flamenco by Starlight" şarkısını dinleyerek geçirdik. O noktada ocuk mızızlanmaya başladı ve Müzik Evi'nden ayrılmak zorunda kaldık. "Flamenco by Starlight" gerçekten benim kader şarkım olabilir miydi? Ya da ocuğun? Ya da her ikimizin? şimdi bile net değil.

Bir süre sonra yaşlı tavuk çiftçisi bana Müzik Evi'nin sahibinin krkle kaplı bir elf olduğuna dair teorisini anlattı.

Takma gözüyle oynarken, "Bana söylenene göre kürkü gerçekten çok tüylü, her yöne kıvrılıyormuş," dedi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

The Buriers

Tavuk çiftçisinin ön kapısının dışında atılmış çok sayıda aşk mektubu bulundu. Ağzına kadar dolu altı karton kutu. "Birkaç tanesini okudum," dedi yaşlı adam yere tükürerek, "hepsi de berbattı."

Görünüşe göre biri gece yarısı onları orada bırakmış. Çiftçi tavukların ciyakladığını duymuş ve araştırmak için dışarı çıktığında, kutular orada, tapınak adakları gibi üç yığın halinde düzgünce istiflenmişti.

"Eskiden olsa definecileri çağırırdık," dedi. "Gömücüler mi?"

Şaşkınlıkla sordum.

"Bilirsiniz, ilkokul kulübü, bir şeyler gömen çocuklar."

Ona böyle bir kulübü hiç duymadığımı söylediğimde sadece başını salladı.

"Evet, artık yoklar. Ama eskiden vardı."

Gömücüler neredeyse her şeyi gömerler, diye açıkladı. Atmak istediğiniz günlükler, gereksiz tencere ve tavalar. Hoş olmayan çağrışımlar yapan giysiler, kırık bardaklar.

"Gömmedikleri tek şey çiğ şeylerdi." "Çiğ şeyler mi?"

"Çürümüş patatesler, ölü Japon balıkları gibi şeyler. Vay, vay," diye nostaljik bir şekilde içini çekti, "eski aşk mektupları - bunlar onlar için mükemmel olurdu."

"Ama okul çocukları gerçekten düzgün çukurlar kazabiliyor mu?" Ben sordum.

"O yaştaki çocukları bilirsin," diye yanıtladı omuzlarını silkerek. "Belki çukurdan bir parça çıkmış olabilir ya da yağmur gömdükleri şeyi yıkayıp götürebilirdi. Ama umurumuzda değildi. Sadece severdik

Kazarken sırtlarını, kendilerini işe nasıl verdiklerini izliyordum." Yaşlı adamın sesi dalgın geliyordu, ki bu onun için alışılmadık bir durumdu.

Bir keresinde bir kız onu terk ettiğinde, kızın evine gizlice girip çoraplarını çaldığını ve sonra onları gömücülere verdiğini anlattı.

"Yani şu kızların külotlarını çalan adamlar gibi mi?" diye sordum. "Hayır," dedi, "çorap ve külot aynı şey değil."

Gömücülerin sonu, birilerinin çiğ şeyler gömdüklerini ortaya çıkarmasıyla geldi. Küçük çocuklardan oluşan bir grup, okul arazisinin dibine bir kadın cesedi gömmüştü.

"Ama doğruyu söylemek gerekirse çiğ değildi," dedi yaşlı adam. Araştırdılar ve cesedin iki yüz yıldan daha eski olduğunu keşfettiler. Çocuklar mumyalanmış cesedi bulduklarında, bunun eski bir uçurtma ya da birinin mezuniyet sanat projesi olduğunu düşündüler.

Mumya ortaya çıkarıldı ve toplum merkezine bağışlandı. Bugün bile, merkezi ziyaret edip mummyayı görmek isterseniz, size mummyayı göstereceklerdir.

Sonunda, yaşlı tavuk çiftçisinin evinin önüne bırakılan aşk mektupları kutuları, mahallemizde görev yapan ve bir zamanlar kendisi de bir mezarcı olan polis memuru tarafından gömüldü. Onları çukura atmadan önce birkaçını okuduğunu söyledi.

"Tanrım, korkunçlardı," dedi yere tükürerek.

Söylentilere göre mektuplar köpek okulu müdürü tarafından karısına yazılmıştı, ancak şimdi gömüldükleri için kesin olarak bilmenin bir yolu yok.

Muz

Kırmızı Pabuçlu Amca hep endişeli görünürdü.

Pantolonunun yanı sıra ayakkabıları da her zaman parlak kırmızıydı. Kulaklarının üst kısmından aşağısı tıraşlıydı, bunun üzerindeki saçları ise jöleyle sertleştirilerek diken diken olmuştu.

Ayakkabılarının rengi hiç değişmese de tarzı değişiyordu: bazen ayakkabı, bazen bağcıklı bot ya da mevsime bağlı olarak plaj sandaleti giyiyordu.

Görünüşe göre Kırmızı Pabuçlu Amca her zaman bizim mahallemizde yaşamamıştı. "Honshu'nun batısında büyük bir fabrikayı yönettiğini duydum," dedi.

Aşk'ı yöneten kadın.

Görünüşe göre bu fabrika doldurulmuş oyuncak tavşanlar üretiyordu. Siyah şişme bebek Miss Huggie'nin yarattığı popülerite dalgasından yararlanmayı uman babası, Bay Tavşan adında yeni bir pelüş oyuncak piyasaya sürmüştü; bu oyuncak (Miss Huggie kadar olmasa da) iyi iş yaptı ve hemen ardından Bay Froggie, Puppykins (gerçek bir köpek gibi kokuyordu) ve son olarak da derisi soyulup tekrar yapıştırılabilen Bay Banana geldi. Hepsi de alıcılar tarafından çok beğenildi.

"Ama Kırmızı Pabuçlu Amca devraldıktan sonra fabrika iflas etti ve o da buraya geldi," diye devam etti.

Red Shoes Amca onu ziyaret ettiğinde hep "Hardly Worth Confessing" şarkısını söyler, bu da onu çılgına çevirirdi.

"Yani, bu benim imza şarkılarımdan biri!" dedi.

İnsanlar Kırmızı Pabuçlu Amca'nın bu kadar endişeli olmasının nedeninin beş yıl önce açtığı dans stüdyosunda yaşadığı mali sorunlar olabileceğini düşündü.

"Orada ne tür danslar öğretiyor?" Ben sordum.

"Nereden bilebilirim ki? Muz Dansı, belki?"

Sokakta ne zaman Kırmızı Pabuçlu Amca'nın yanından geçsem, ertesi gün iyi bir şey olacağından emindim. Bir keresinde beş yüz yenlik bir para almıştım. Ondan önceki sefer yerel dükkanlar tarafından düzenlenen bir çekilişte bir şişe yemeklik şarap kazanmıştım. Ondan önceki sefer de ben kazanmıştım. "Bir fincan çay için bana katılır mısın?" dedi adam ve sonunda bana on iki paket kızarmış erişte aldı ve *Shōnen Jump*'ın on eski sayısını verdi.

Kırmızı Pabuçlu Amca dans stüdyosunun üçüncü katında yaşıyordu. Arada bir sokakta dans ederdi. Bir bacağını havaya kaldırır, kendi etrafında dönerdi. Onu beş pirouette kadar yaparken görmüştüm.

"Bu adımın adını biliyor musun?" Midori Kawamata birlikte takılırken bana sordu.

"Muz mu?" Cevap verdim ama bana pis bir bakış fırlattı.

"Hayır, o büyük bir fouetté."

Bundan kısa bir süre sonra dans stüdyosu iflas etti. Zemin kat Love için ikinci bir yere dönüştürüldü ve ikinci kat ofis alanı olarak kiraya verildi, ancak Kırmızı Pabuçlu Amca üçüncü katta yaşamaya devam etti ve bugüne kadar da orada kaldı. Bazen onu sokakta grand fouettés dansı yaparken görüyorum. Çok endişeli görünüyor ama dönüşleri muhteşem.

Sineklerin Tanrısı

"Buralarda hiç kumarhane var mı?" Sakai bana sordu. Mahalleye yeni taşınmıştı.

Bölgemizdeki kumar, kasabanın eteklerinde bir operasyon yürüten Round Amca tarafından kontrol ediliyordu. Lakabı yuvarlak göbeğinden ve her zaman taktığı yuvarlak gözlüklerinden gelirdi. Round Amca'nın uzmanlık alanı domuz ve sinek oyunuydu. On domuzu sıraya dizerdi ve insanlar her birinin etrafında kaç sineğin vızıldadığını tahmin etmek için yarışırđı.

"Domuzlar mı? Sinekler mi?" Sakai sordu. Bu fikir onu o kadar heyecanlandırmıştı ki yaprak gibi titriyordu. Round Amca'nın olağanüstü bir kinetik görüşü vardı ve bu sayede herhangi bir zamanda her domuzun etrafındaki sinek sayısını tam olarak ayırt edebiliyordu. Kullanabilecekleri bir video kamera vardı ama ona nadiren ihtiyaç duyuluyordu.

Sakai ertesi gün Round Amca'nın işyerine doğru yola çıktı. O gece çok geç saatlere kadar geri dönmedi.

"Nasıl geçti?" Ertesi gün ona sordum.

Bir tomar banknot çıkardı ve burnumun dibinde salladı. Neredeyse bir inç kalınlığındaydı. Onunla gidip gitmeyeceğimi sordu ama ben hayır dedim. Kanae bir keresinde beni oraya sürüklemişti ve üç bin yen kaybetmişim. O zamanlar hâlâ lisedeydim, bu yüzden gerçekten canım yanmıştı.

Sakai kendini kumar dünyasına kaptırdı, her akşam Round Amca'ya gidiyordu. Gösterişli kıyafetler giymeye, bir koro halinde kadınlarla çıkmaya ve bir dizi yabancı araba satın almaya başladı.

Sakai o kadar çok para kazandı ki Round Amca'nın operasyonu yokuş aşağı gitmeye başladı. Sakai'nin hile yaptığına dair söylentiler vardı, ancak kimse tam olarak nasıl olduğunu çözemedi.

Belli bir noktada Round Amca ortadan kayboldu. Onun halefi -şaşırtıcı olmayan bir şekilde- Sakai oldu.

Yenileme. Bir kabare kulübü, gölgeli bir bar, bir udon dükkanı, bir yüzme havuzu ve daha fazlasını ekledi ve Round Amca'nın zamanında çıplak olan domuzlara altın ve gümüş iplikten yapılmış ısıtılı kıyafetler giydirdi. Girişin üzerine bronz bir domuz başı yerleştirdi. Başın üzeri yine bronzdan yapılmış bir sürü minik sinekle süslenmişti.

Tüm bunlar kasaba halkını iğrendirmiş, kasaba sakinleri bu yerden uzak durmuş, ancak yabancılar buraya akın etmiştir. Sonuç olarak halkın ahlakı zarar gördü. Sevgi'yi işleten kadın, köpek okulu müdürü Hachirō ve diğerleri kumarhaneye karşı gösteri yapmak için güçlerini birleştirdi, ancak hiçbir etkisi olmadı.

Bir gün, Round Amca'nın kasabaya döndüğü söylentisi yayıldı. Bundan birkaç gün sonra Sakai ortadan kayboldu. Kumarhane tekrar düşüşe geçti ve eski günlerdeki haline geri döndü - gösterişsiz, çıplak domuzların olduğu çıplak bir işletme.

Çok sonraları, Round Amca'ya gerçek hikayenin ne olduğunu özel olarak sorma fırsatı buldum ve bana yalın gerçeği anlattı. İntikam almak için Sakai'nin evine gitmiş ve sonunda Sakai'yi kalbinden birkaç kez bıçaklamıştı. O anda, ister inanın ister inanmayın, Sakai dediğimiz şey büyük bir sinek sürüsüne dönüştü ve uçup gitti.

"Yani o Sineklerin Tanrısı'ydı, hiç şüphe yok. İşte bu yüzden asla bir insanı öldürmekle suçlanamam," dedi Round Amca yuvarlak karnını yumruklayarak. Round Amca'nın bronz domuz kafasını Sineklerin Tanrısı'ndan bir hatıra olarak bugün bile dolabında sakladığı söylenir.

Beyzbol Oyunu

Kısa bir süre önce, Kiyoshi Akai ve Michio okuldan sonra sırtlarında okul çantalarıyla istasyonun arkasındaki yerel toplum merkezine gizlice gitmeye başladılar. İlk başta oraya masa tenisi oynamaya gittiklerini söylediler ama bir gün beden eğitiminde masa tenisi oynadığımızda kuralları bile bilmiyorlardı, yani bunun bir yalan olduğu açıktı.

"Peki siz toplum merkezinde ne halt ediyorsunuz?" Kanae onları sorguya çekti ama onlar sadece sustular. Kanae beni yakaladı ve ikimiz öğrenmek için merkeze gittik.

Orada değillerdi, bu yüzden Kanae her yerin içini ve dışını kontrol etti. Yakındaki bir çitin üzerinde yürüyen bir kedi gördük. "Kışt!" Kanae tısladı ve kedi kaçtı. "Bu taraftan," dedi ve merkezin yanından geçen dar sokağa doğru ilerledi.

Garip bir bip sesi duyduğumuzda fazla uzaklaşmamıştık. Büyük omoto zambakları saksılarıyla çevrili bir kapı vardı, biz de kapıyı açıp içeri baktık. Kiyoshi ve Michio uzun bir kutunun üzerine eğilmişlerdi.

"Beyzbol maçı var!" Kanae bağırdı. Beyzbol Oyunu mahallemizde çok popülerdi. Adına rağmen beyzbolla hiçbir ilgisi yoktu, ancak küçük topları parmağınızla bir deliğe çevirmeye çalışmaktan ibaretti, biraz Smart Ball'a benziyordu. Bir kez oynamaya başladığınızda duramazdınız - pahalı bir bağımlılıktı, çünkü on top elli yen tutuyordu. Okul çocuklarının paraları bittiğinde bırakmaktan başka çareleri yoktu, ancak yetişkinler bağımlı olduklarında sonuçlar korkunç olabiliyordu. Sonuç olarak bir dizi hayat mahvolmuştu.

"Ne yani, bizi öğretmene mi ispiyonlayacaksın?" Michio bağırdı ama Kiyoshi bizi görmedi bile, çünkü oyuna o kadar dalmıştı ki

fark ettim.

"Bu çok tuhaf," diye mırıldandı Kanae. "Kiyoshi ve Michio'nun bu kadar parası yok."

Haklıydı. İşte o zaman iki çocuğun hemen arkasında duran ve topları her bittiğinde bir elli yen daha veren küçük bir çocuk olduğunu fark ettik. Çocuğu daha önce hiç görmemiştik. Kanae tekrar, "Burada şüpheli bir şeyler dönüyor," diye mırıldandı ve odaya girdi.

Çocuk sandığımız şey aslında büyük bir kuştı. Pençe yerine beş parmağı ve insan gibi bir yüzü vardı. "Defol!" Kanae çığlık attı. Kediye korkutup kaçırmak için kullandığı sesin aynısıydı ama bu sefer on kat daha yüksekti. Kuş kanatlarını çırparak uçup gitti. Kiyoshi ve Michio sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibi cam gibi gözlerle bize baktılar. Meğer kuştan her elli yen aldıklarında, onun popolarını gagalamasına izin vermek zorundaymışlar.

Kanae, "Demek yine bir sapık," diye tükürdü ve ellerinde kalan elli yenlik bozuk paraları hızla topladı. O bir sapık değil, bir kuş, demek istedim. Ama Kanae o kadar korkutucu görünüyordu ki buna izin verdim. Kiyoshi ve Michio ondan sonra bir süre okula gelmediler. Öğretmenimiz su çiçeği olduğunu söyledi ama yıllar sonra Kiyoshi bana sırlarını anlattı: vücutları kuş şeklinde çıbanlarla doluydu ve çıbanlar geçene kadar beklemek zorunda kalmışlardı.

İşkence

Michio sürekli kendisinin bronz bir heykelinin dikilmesini istediğini söylüyordu. Öğretmenimize "Bunu nasıl gerçekleştirebilirim?" diye sordu.

Öğretmen onun sorusunu ciddiye aldı. "Şey," diye yanıtladı, "iki yol var. Eğer çok ünlü olursan, insanlar senin onuruna bir tane yaptırabilir. Ya da çok zengin olursanız, evinizin önüne bir tane diktirmek için para ödeyebilirsiniz."

O etrafta yokken hepimiz Michio'yla dalga geçerdik. Okulumuzda ona gülmeyen tek çocuk Kanae'nin ablasıydı.

"Bugünlerde pek çok çocukta bu tür bir hırs yok," dedi.

"Sanki sen de çocuk değilmişsin gibi," diye karşılık verdi Kanae. Kanae onun gözünü korkutmaya çalışıyordu ama kız kardeşi her zaman yaptığı gibi sinmek yerine omuz silkti.

O yılın sonuna doğru Kanae'nin kız kardeşi ve Michio'nun heykellerini diktirmek amacıyla hükümete karşı bir isyan planladıklarını öğrendik.

Söylentiler uçuşmaya başladı.

"Ama bu ne demek, isyan mı?" "Gizli anlaşmalar falan imzalamak gibi."

"Bomba stokladıklarını duydum."

Kanae'nin kız kardeşi ve Michio her günü olağan dışı bir şey yokmuş gibi geçirdiler. Kanae bize öğretmenimizin onları uyardığını söyledi. "Bombaları nereye saklıyorlar?" Ona sordum. Ama o bilmiyordu. Kız kardeşi bir kez olsun ayak diremiş ve Kanae'nin tehditlerine rağmen yerinden kımıldamayı reddetmişti. Bu Kanae'yi gerçekten kızdırdı. Elinde kanıt olmadığı için öğretmenimiz harekete geçemiyordu.

Hükümet yılbaşından kısa bir süre sonra devrildi. Gazeteler haberi büyük manşetlerle duyurarak ek baskı yaptı:

NHK DEVRİMCİ ORDUNUN ELİNE DÜŞTÜ! BAŞKAN REHİN ALINDI!

Sıkıyönetim ilan edildi. Japonya Yayın Kurumu NHK, sabahtan akşama kadar devrimciler tarafından yayınlanan sıkıcı videoları yayınladı. Kanae, *Sağlıklı Yaşam İçin İpuçları* ve *Maaşlı Adam İçin Öğle Yemeği* gibi programların iptal edilmesine isyan ediyordu. Gerçekten böyle şeyler izliyor olabilir miydi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Devrimci Ordu ilkbaharda düştü. Başkan serbest bırakıldı ve her şey normale döndü. Michio ve Kanae'nin kız kardeşinin Devrimci Ordu'da ne gibi roller oynadıklarını, hatta bu işe karışıp karışmadıklarını bile bilmiyorduk.

Devrim bastırıldıktan kısa bir süre sonra gözden kayboldular. Ancak altı ay sonra okula geri döndüler. Kanae'nin kız kardeşi saçlarını parlak kırmızıya boyamıştı, Michio ise kolunun altında bir trompet taşıyor ve ayak parmağıyla sürekli ritim tutuyor gibiydi.

Kanae kız kardeşini acımasızca sorguya çekti, ancak kız kardeşi bir salatalık kadar soğukkanlı kaldı.

Yan mahallemizde yaşayan insanlardan, ikisine de acımasızca işkence yapıldığını duyduk.

"Korkunç muydu?" Sabah toplantımız sırasında Michio'ya fısıldadım.

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Sadece harika hissettirdi, hepsi." Bana tam olarak neyin bu kadar harika hissettirdiğini söylemedi.

Sonunda Michio'nun kendi heykeli hiç yapılmadı ama elli yıldan fazla bir süre sonra Kanae'nin kız kardeşinin üç heykeli dikildi. Yine de heykellerinin hiçbirinin devrimle bir ilgisi yoktu.

Levrek Balıkçılığı

Şehre bir diplomat geldi.

Haberi yayan Hachirō'ydu.

"Diplomat da neyin nesi?" Kanae ağzından tükürükler saçarak sordu.

"İki ülke arasında pazarlık yapabilen ya da bir heyetin parçası olan biri gibi."

Kanae, Hachirō'nun cevabından tatmin olmamıştı. "Bu çok belirsiz," diye burnunu çekti.

"Ama yaptıkları şey bu."

"Bu adamı gerçekten gören oldu mu?" diye ısrar etti.

"Apartmandaki yaşlı adam onun taksisine birkaç kez bindiğini söylüyor."

Bu Kanae'nin işini bitirdi. "O zaman sahte. Gerçek bir diplomatın kendi arabası ve şoförü olur."

Ama diplomat sahte değildi. Apartmanın yanına bir elçilik binası inşa edildi ve bir süre sonra garaja şoförlü parlak siyah bir araba yerleştirildi. Binanın üzerine tuhaf tasarımlı bir ulusal bayrak çekildi ve daha önce hiç görmediğimiz bir insan seli her gece kapılarından geçmeye başladı.

İşin tuhaf yanı, diplomatı kimsenin görmemiş olmasıydı. Arabasına bindiği taksi şoförü bile.

"Hayır, onu tanıdığımı söyleyemem," dedi yaşlı adam şaşkınlıkla başını sallayarak. "Aynamda bir insan şekli vardı ama hatırlayabildiğim tek şey bu. Yüzü, kıyafetleri, sesi, hiçbir şey hatırlamıyorum."

Diplomatın hobisinin balık tutmak olduğu söyleniyordu. Her Pazar, kasabanın kenarındaki yapay göle gider ve orada balık tutardı.

ve bir dizi siyah levrek bıraktı.

"Ne gölü?" Kiyoshi Akai haykırdı. "Bu kasabada bir gölümüz bile var mı?"

Bu biraz karışıklığa neden oldu. Bazıları her zaman bir göl olduğunu söylerken, diğerleri doğduklarından beri hiç göl olmadığına ısrar etti. Öfke alevlendi ve neredeyse ateş açılacaktı.

Şehirdeki hisselerin değeri düştü ve suç oranı arttı. Giderek daha fazla genç erkek askerlik hizmetine karşı çıktı ve sürgünlerin sayısı arttı.

Biz farkına bile varmadan insanlar yer üstünde yaşamayı terk etmiş, daha güvenli olan mağaralara ve mahzenlere sığınmayı tercih etmişlerdi. Çocuklar okula gitmek için hayatlarını riske atmak zorundaydı, bu yüzden nadiren gidiyorlardı, ancak o kadar az öğretmen vardı ki pek bir şey fark etmiyordu. Yaşlarına göre küçük çocuklara kadar uzanan gençlerden oluşan çeteler, kasabayı yerle bir eden mahalle savaşlarında birbirleriyle dövüşüyorlardı. Yer üstünde faaliyet gösteren tek işletme, artık açıkça eroin ve hız ticareti yapan uyuşturucu satıcılarının uğrak yeri olan Love'dı. Belki de değişmeyen tek şey, sahibesinin her gece karaoke makinesinde "Hardly Worth Confessing" şarkısını söylemekteki ısrarıydı.

On yıl geçti, sonra yirmi yıl ve daha fazlası ve kasaba hayalet bir şehir haline geldi. Yine de elçilik gelişmeye devam etti. Çatısında tuhaf bir bayrak dalgalanıyor, diplomatın şoförlü arabası yeni cilayla parlıyordu.

Sonra bir gün her şey normale döndü.

Kasabanın sokakları temizlendi, okullar yeniden açıldı ve harap olmuş vatandaşlar gençliğe ve sağlığa kavuşturuldu. Kasabada hisse kavramı ve askerlik uygulaması ortadan kaldırıldı.

Daha sonra diplomatın uzaydan gelen ve kitlesel hipnoz deneyi yapan bir uzaylı olduğu fısıldanmaya başlandı ama kimse bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Bugün bile insanlar diplomatın her Pazar günü yapay gölde levrek avlarken görülebileceğini söylüyor. Kimse bunu doğrulamak için oraya gitmedi.

Pigeonitis

İlk güvercin iltihabı vakası Mayıs tatilinden hemen sonra ortaya çıktı.

Kurban orta yaşlı bir çiftçiydi, ancak kimsenin fark etmesi uzun zaman aldı, bu nedenle teşhis konulduğunda zaten oldukça kötü durumdaydı. Hasta yatağında yatarken gıdaklıyor ve ötüyordu. Güvercin iltihabından muzdarip bir kişi konuşmaya çalıştığında güvercin gibi ses çıkarır. Ağır vakalarda, vücutları da güvercin benzeri özellikler kazanmaya başlar. O kadar bulaşıcıdır ki hastalara bakanların çoğu bu hastalığa yakalanır.

"Semptomları olan herkes, ne kadar küçük olursa olsun, gecikmeden test yaptırmalıdır!" Belediye tarafından gönderilen hoparlörlü bir minibüs sokaklarımızda devriye gezerek anonslar yapıyordu.

"Çocuklar ne pahasına olursa olsun okuldan uzak durmalıdır. Eğer hastalığı kaptıysanız, doğrudan hastanenin izolasyon bölümüne gidin."

Bu talimatlara rağmen, hafif semptomları olanlar genellikle sadece ağızlarını kapalı tutarak tespit edilmekten kaçınabilirler.

Kiyoshi Akai, "Sorun şu ki, izolasyon kanadında servis ettikleri yemek gerçekten iğrenç," diye bize ders verdi. Kendini güvercin iltihabı konusunda uzman ilan etmişti; ilk vakaya yakından tanıklık etmiş ve çiftçinin vücudunun nasıl değiştiğini kendi gözleriyle görmüştü.

"İlk olan şey göğsünüzün bir güvercininki gibi dışarı çıkmaya başlamasıdır. Sonra gözleriniz büyür ve yuvarlaklaşır. Son olarak da güvercin gibi yürümeye başlarsınız. Belden öne doğru eğilmeye başlarsın ve hareketlerin tuhaflaşır," diye açıkladı Kiyoshi, tükürükler etrafa saçılırken.

Bir istisna dışında hepimiz korkmuştuk, Kanae'nin kız kardeşi. "Yani göğsün genişliyor ve gözlerin kocaman ve yuvarlak oluyor," diye mırıldandı. "Bununla yaşayabilirim."

Güvercin hastalığının en büyük sorunu zihninizin güvercin gibi olmasıydı. Birbiri ardına yumurtlamanız, dışkılarınızı her yere saçmanız ve böceklerin peşinden koşmanız yeterince kötüydü; daha da fazla soruna neden olan şey düşünce şeklinizdi.

Bir kere, ileriye düşünme gücünü kaybettin. Tamamen. Tek endişeniz şu anda neler olduğuydu. Hastalık etkisini gösterdiğinde, kasabamız birkaç ay boyunca korkunç bir görüntüye büründü. Her şey karmakarışıktı, kimse zamanında gelmeye özen göstermiyordu ve tüm işler askıya alınmıştı. Ancak bunların hiçbirisi hastalığa yakalanmış olanları rahatsız etmiyordu. Kısa süre içinde neredeyse herkes hastalığa yakalandı ve insanlar günlük hayatlarının kaosunda mutlu bir şekilde yollarına devam ettiler.

"İstediğimiz kadar böcek yiyelim! Yapabildiğimiz kadar bebek yapalım!"

Herkes bu zihniyetten güç aldı ve aslında bu dönemde hamilelik oranı hızla arttı.

Güvercin hastalığına sadece bir kez yakalanabilirdiniz, bu da salgın geçtikten sonra tüm kasabanın bağışık olduğu anlamına geliyordu. Yaklaşık altı ay sonra yeni vaka görülmedi ve her şey yavaş yavaş normale döndü. Bu süre zarfında yaşananlar hakkında hepimiz sessiz kaldık, böylece topluluğumuzun dayanışması gerçekten de gelişti.

Kasabada hastalığa yakalanmayan tek bir kişi vardı, Kiyoshi. Çok kederliydi. Aramızda güvercin hastalığına en çok yakalanmış olması gereken kişinin o olması durumu daha da kötüleştiriyordu.

İnsanlar onun bu konuda ne kadar hassas olduğunu fark ettiklerinde, onunla dalga geçmeye başladılar. "Ne kadar küçük gözlerin var!" diye takılıyorlardı. Bunun nedeni, güvercin iltihabı geçiren insanların iyileştikten sonra bile o karakteristik yuvarlak gözlere sahip olmalarıydı. Çiftçi özellikle Kiyoshi'ye bahçesinde böcekleri yalayıp yutarak kasıla kasıla dolaşmanın ne kadar harika bir his olduğunu söylemekten hoşlanıyordu. Kiyoshi hiç cevap vermedi ama göz ucuyla adamın bunu yapışını izledi.

Spor Günü

Kanae sanki büyük bir sırrı paylaşıyormuş gibi, "Yine Spor Günü düzenleyecekler," dedi.

Okulumuzun son Spor Günü üç yıl önce gerçekleşmişti. Polis departmanı sponsor olmuştu, bu da etkinliklerin neden dövüş sanatları ve nişancılık üzerine yoğunlaştığını açıklamaya yardımcı olabilir. Okulumuzdan üç öğrenci birincilik ödülü almıştı: Judo dalında Otuz Kilo ve Altı sınıfında Kiyoshi Akai, karate dalında Kata bölümünde Dolly Kawamata ve ilkokullar arası havalı tüfek yarışmasında Kanae'nin kız kardeşi. Kanae'nin kız kardeşinin şaşırtıcı başarısı - bir yıldan daha az bir süredir atış yapıyordu - polisi evine bir acemi asker göndermeye teşvik etti, ancak Kanae gelecek planlarının ölümlerle iletişim kuran bir medyum olmayı içerdiğini söyleyerek onu geri çevirdi. Ailesi yarışmada kullandığı Walther havalı tüfeği oturma odalarının duvarında sergiledi: ertesi yıl evlerine hırsız girdiğinde ve suçlular anne babasını rehin aldığında Kanae silahı kaptı ve onlarla yüzleşerek çatışmayı sona erdirdi.

"Havalı tüfek kullanabilen tek kişi sen değilsin," diye böbürlenmişti Kanae kız kardeşine muzaffer bir edayla. İşte o zaman onun ne kadar kıskanç olduğunu anladık. Bu arada kız kardeşi o sırada dağlarda bir grup yeni yetişen ruh medyumuyla birlikte bir tür eğitim kampında inzivaya çekilmişti.

Bu seferki sponsor yerel Marunaka Bankası'ydı. Bankacıların planı kapılarını açmak ve etkinlikleri kendi tesislerinde düzenlemektir. Bunlar arasında en iyi kredi değerlendirmesi, doğrudan mevduat için en iyi dolandırıcılıkla mücadele stratejisi, finansal ürünlerin en iyi pazarlanması, en iyi çek temizleme prosedürü ve banka reklamları için en iyi çizgi film karakteri yarışmaları yer alacaktı.

Açık ara en popüler olanı para sayma yarışmasıydı; bu yarışma için herkes elini kaldırdı. Kiyoshi, Michio ve diğerleri o kadar yüksek sesle bağırdılar ki sınıfın camı çatladı.

Sonunda, yarışmacıları seçmek için taş-kağıt-makas yöntemi kullanıldı, ancak Kiyoshi ve Michio kaybettiklerinde, hayal kırıklıklarıyla yere öyle bir kuvvetle vurdular ki döşeme tahtalarından birini kırdılar.

Kanae hiçbir etkinlik için elini kaldırmadı, para sayan yarışmacılar seçilirken bile soğukkanlılığını ve soğukkanlılığını korudu. Defterine öfkeyle bir şeyler karalamaya devam etti, sadece ara sıra çocukların çıkardığı gürültüye bakıyordu.

"Ne yazıyorsun?" diye sordum.

"Fantezi yatırım portföyüm," diye cevap verdi.

Kanae üçüncü sınıftan beri bu portföyü oluşturuyordu. Şu anda kâğıt üzerinde otuz milyon yenden fazla bir meblağa ulaşmış olsa da, bu işe sadece on bin yenlik hayali bir fonla başlamıştı. Bununla oldukça gurur duyuyordu.

"Yani şu anda bankada gerçekten otuz milyon mu var?" Şaşkınlıkla sordum.

Alaycı bir şekilde homurdandı. "Sana söyledim, bu bir fantezi portföyü," dedi. "Hayat Oyunu'nda zengin olmak gibi bir şey mi?"

"Biraz farklı. Ama tamamen değil."

Benden uzaklaştı ve defterine geri döndü. Kulaklarına kulaklık taktığını fark ettim. Radyo dinliyordu.

Spor Günü sonbaharda yapıldı ve bu kez kazanan büyükler oldu. Para sayma, finansal ürünlerin en iyi pazarlanması ve neredeyse diğer tüm yarışmalarda birinci oldular. Çocuklar gerçekten hayal kırıklığına uğradı. Sadece Romi Kawamata "Cehennemden Gelen Deniz Tavşanı" ile en iyi çizgi film karakteri dalında ikincilik ödülü kazandı. Birincilik ödülü, elbette bir karikatür köpek gönderen köpek okulu müdürüne gitti.

"Bu çok eski," diye yakındı çocuklar. "Çizgi film köpekleri hiç bu kadar havalı olmamıştı." Ancak jüri üyeleri bankanın müdürleriydi, dolayısıyla kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Kanae yarışmalara katılmadı, bunun yerine enerjisini günlük ticarete harcadı, böylece sonunda net değerini elli milyon yen sınırını aştı. Okulun penceresindeki ve zeminindeki çatlaklar hiçbir zaman onarılmadı ve hiçbir fiziksel aktivitenin yer almadığı yerel banka tarafından düzenlenen Spor Günü'nün hatırlatıcısı olarak durdu.

Meyve

Mahallemize bir prenses taşındı.

Michio ve Kiyoshi Akai "O sadece yaşlı bir kadın," diye kıs kıs güldüler ama biz kızlar daha iyi biliyorduk, bu yüzden bir soruşturma başlatmaya karar verdik. Prensес şehrin kuzey tarafında, bahçesinde Noel gülleri ve ön kapısının üzerinde yaban gülleri bulunan şirin bir bungalovda yaşıyordu. Bungalovun duvarları açık yeşil, kapısı ise çikolata kahverengisine boyanmıştı.

Prensес sabahları bahçesinde çalışır, öğlenleri yerel pazara gider, öğleden sonralarını parkta güneşlenerek geçirir, ara sıra da Sevgi'ye uğrar ve ev sahibiyle birlikte dondurucudan çıkardığı bir tabak ısıtılmış pilav eşliğinde sohbet ederdi. Hava kararmadan önce eve döner, dantel perdelerini kapatır ve ışığı yakardı. Akşam yemeğini hazırlamak için tam bir saat harcıyor gibi görünüyordu - bu arada evden nefis bir koku yayılıyordu. Perdelerin arasından hareketlerini görebiliyorduk. Yemeğini yer, ortalığı toplar ve sonra sallanan sandalyesine oturup kitap okurdu.

Bu kalıbı oturtmak tam bir ayımızı aldı.

Bütün gün okulda olduğumuz için sırayla hasta numarası yapıyorduk, böylece birileri her zaman onu takip edebiliyordu.

"Tam düşündüğüm gibi!" Kanae haykırdı. "Sadece bir prenses programa bu kadar sıkı bağlı kalır!"

Biz kızlar için prenses, masal kitaplarından fırlamış bir figür gibiydi. Fareler tarafından büyütüldü ve reşit olduğunda bir kurbağa ona kur yaptı. Sonra ondan kaçmak için kaçtı. Birçok zorluğun ardından bir prensle tanıştı ve evlendi. Sonunda onu da terk etti ve sonraki elli yıl boyunca sınırsız özgürlük ve lüks içinde bir hayat yaşadı, sonra yeraltı dünyasının bir figürü haline geldi, ta ki bir gün bundan bıkip gözden kaybolana kadar, gizlenmeye özen göstererek

Nerede olduğunu. Öldüğü söylentisi yayıldı; ancak şimdi, yıllar sonra, prensin ve onu arayan gangsterlerin uzağında, bizim mahallemize gelmişti.

"Hayatı mükemmel, sence de öyle değil mi?" "Evet. Bir prensle bile evlendi." "Ve bir yığın para kazandı."

"Ve onu her yerde takip eden erkeklerin üzerine yürüdü." "Ama bir prensesin başparmağınızdan daha büyük olmaması gerekmez mi?"

"Düğününden sonra normal bir insan kadar büyüdüğü için prensle ayrıldıklarını söylüyorlar."

Kanae'nin ablası "Asla olmaz," diye araya girdi. "Peri masallarına inanmamalısınız," diye bizi uyardı.

Ama hiçbirimiz dinlemedik. Aklımızda başka şeyler vardı. Mesela, bir prensle nasıl tanışılırdı? Ya da bir kurbağadan kurtulmak? Ya da bir yeraltı dünyası figürü olmak? Bu gizli arzularla kuşatılmışken, el yordamıyla bir yol aradık.

-Prensese yaklaşmak için her yolu denedik. Ancak hiçbirimiz ona yaklaşacak kadar cesur değildik. Bu yüzden grubumuz Dolly Kawamata ve prensesin sokakta sessizce birbirleriyle konuşarak yürüdüklerini gördüğünde soğukkanlılığımızı kaybettik.

Prens Dolly'ye bizi kastederek, "Bu kızlar buralardan mı?" diye sordu.

Dolly telaşla başını salladı.

Prens küçükümseyici bir tonla, "Gördüğüm kadarıyla bu mahalledeki çocuklar pek de sofistike sayılmaz," diye devam etti. Dolly'ye omuz silkti ve bize bakmadan çekip gitti. Ancak o zaman Dolly, prensesin Amerika Birleşik Devletleri'nde kaldıkları süre boyunca ailesiyle yan yana yaşadığını açıkladı. Dolly bize her gece Rolls-Royce ve Jaguar kullanan adamların prensesi ziyaret ettiğini, patlayan şampanya mantarlarının sesinin duvarların ötesinde yankılandığını anlattı.

"Anlat bize Dolly," diye sordu Kanae merakla yanarak. "Az önce ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Ona fark edilmeden birinin nasıl zehirlenebileceğini sordum."

Prenslerin Amerika'daki arka bahçesinde gömülü en az on ceset bıraktığına dair ısrarlı bir söylenti vardı. Ama Dolly'ye doğru yola girdiğini ve kasabamızda kimseyi öldürmeyi planlamadığını söylemişti.

"Burada öldürmek istediğin biri var mı?" Kanae sordu.

Dolly güldü. "Evet," dedi. "En azından iki kişi."

Yıllar sonra, bir seri katil Japonya'da düzinelerce insanı zehirlediğinde, prenses çoktan ölmüş ve gitmişti, ama Dolly iyi durumdaydı. Gerçekten de o yıl Kawamata'ların arka bahçesindeki meyve ağaçlarının dalları neredeyse yere değecek kadar meyve doluydu.

OceanofPDF.com

Beyaz Güvercin

Kanae'nin ablası son okul gezisinde garip bir şey yakaladı.

Büyük bir gezi değildi. Otobüse binmeleri bile gerekmedi: sadece kuzeydoğuya, Altın Dağı'nın tepesine giden yolun başladığı yere kadar yürüdüler ve oradan yukarı çıktılar. Dağın yüksekliği sadece üç yüz metre. Okuldan patikanın başlangıcına kadar yürümek bir saat, zirveye ulaşmak ise bir buçuk saat sürdü.

Kanae'nin kız kardeşinin sınıfta hiç arkadaşı yoktu. Diğer tüm çocuklar birlikte bir şeyler yaparken -şarkılar söylerken, elim sende oynadıkları için öğretmenden azar işitirken, paylaşılan sırlar üzerine kıkırdarken- o grubun en arkasında tek başına, gözleri yere sabitlenmiş bir şekilde asık suratla yürüyordu.

Sınıf temsilcisi Yamagami, "Gel ve geri kalanımızla birlikte yürü," diye onu defalarca teşvik etti (öğretmenin isteği üzerine), ama o yerinden kıpırdamadı. On yedi denemeden sonra Yamagami sonunda pes etti.

Gerçek şu ki, Kanae'nin kız kardeşi bir gece önce kehanete dayalı bir rüya görmüştü.

Rüyada küçük yaşlı bir kadın ve onun on katı büyüklüğünde yaşlı bir adam vardı. Yaşlı adam yaşlı kadını ayakları altında ezmeye çalışmış ama kadın, adam bitkin bir halde yere düşene kadar defalarca havaya sıçrayarak ondan çevik bir şekilde kurtulmuş. Kadın hiç tereddüt etmeden minicik bir iğne aldı ve adamın hayati bir noktasına saplayarak onu yarı yarıya öldürdü.

"Evlilik harika değil mi!" dedi yaşlı kadın. "İstedığınız zaman birbirinizi böyle incitebilirsiniz!"

Yaşlı çift uzun zaman önce altın evlilik yıldönümlerini kutlamıştı ve "ölüm bizi ayırana kadar" yolunda ilerliyorlardı. Yine de gardlarını hiç düşürmediler, her biri ölümcül bir darbe indirmek için fırsat kolluyordu

diğerine. Kanae'nin kız kardeşinin rüyalarına düzenli olarak, yaklaşık haftada bir kez giriyorlardı.

Yaralı yaşlı adamın ağzından bir baloncuk çıktı. İlk başta bir sabun köpüğü büyüklüğündeydi ama Kanae'nin kız kardeşi kendini içinde görene kadar büyüdükçe büyüdü. Görüntü bulanıktı ama kendisini ertesi gün tırmanacağı dağ yolundan garip bir nesne alırken gördü. Yamagam'ı reddetmesinin nedeni buydu - eğer sınıf arkadaşları onu görürse, bulduğu şeyi onlarla paylaşmak zorunda kalacaktı.

Zirveye ulaştıklarında herkes bento kutularını çıkardı. Ancak Kanae o sabah evden çıkmadan hemen önce kız kardeşine kötü bir oyun oynamış, kutunun içindekileri -kızarmış tavuk, küçük bir omlet ve pirinç topları- gizlice bir yığın natto ile değiştirmişti. Kanae sokağın köşesine vardığında kız kardeşi bunu fark etmişti ama Kanae'nin pek de umurunda değildi; tek derdi rüyasında kehanet edilen garip nesneyi bir an önce bulmaktı. Sınıfı öğle yemeğine bıraktı ve ormana doğru bir hayvan izini takip etti.

Belli bir noktada yol sona erdi. Her yer karanlıktı. Sonra ileride bir parıltı gördü. Işık bir bambu korusundan geliyor gibiydi.

"Ne oluyor be?" Kanae'nin kız kardeşi küfretti. "Bütün bu yol Prenses Kaguya'yı, Ay Bakiresi'ni bulmak için mi? Buna kimin ihtiyacı var?"

Ancak daha yakından baktığında ışığın bambudan değil, bahçe hortumuna benzeyen uzun, yumuşak bir bitkiden geldiğini fark etti. Bitkiyi köklerinden kopardı. Kökten çıkan şey beyaz bir güvercine benziyordu ve kesinlikle berbat kokuyordu. Yine de bir kuş, bir tanrı ya da bir cin değildi, sadece çok pis kokan bir şeydi. Kanae'nin kız kardeşi beslenme çantasını çıkardı, natto dağınıklığını kazıdı ve yerine o kötü kokulu şeyi koydu.

Dağdan aşağı inerken, Kanae'nin kız kardeşinin sınıf arkadaşları ona daha da uzak durdular. Çok kötü kokuyordu. Eve dönüp beslenme çantasının kapağını açtığında, kokuşmuş, güvercine benzeyen şey odasında kanat çırpı. Kanae'nin ne sakladığını öğrenmesi halinde hemen ondan kurtulacağını biliyordu, bu yüzden onu kutuda sakladı. Ondan sonra da yanından hiç ayrılmadı; okula giderken ve dışarı çıktığında onunla birlikte gitti ve odasına döndüğünde de onunla kaldı.

Yavaş ama emin adımlarla, beyaz güvercine benzeyen garip şey büyüdü. Beslenme çantasına sığmayacak kadar büyüdüğünde, serbestçe dolaşmasına izin verdi. Yine de her zaman geceleri geri geliyor, içeri girmesine izin verene kadar penceresini gagalıyordu.

Tuhaf şey olgunlaştıkça şekil değiştirdi, beyaz güvercinden büyük yeşil bir çekirgeye benzeyen bir şeye ve aniden insan şeklinde bir şeye dönüştü. Hâlâ kokuyordu ama Kanae'nin kız kardeşi ona kıyafet giydirdiğinde, kendi yaşlarında bir çocuğa benziyordu.

Kanae'nin kız kardeşi çocuğa büyükbaba derdi. Her gün "Hey, Büyükbaba" diye seslenir, küçük, minicik bir iğne alır ve genellikle arkadan saldırarak hayati bir noktasına iğne batırmak için etrafında koştururdu.

Çocuk hızlı hareket ettiği için nadiren başarılı oluyordu. Genç bir adam olduğunda, bu daha da zorlaştı.

Kanae Fransa'ya okumaya gittiğinde genci yetiştirmek daha özgür ve kolay bir mesele haline geldi. O zamana kadar Kanae'nin kız kardeşi onu çatının altındaki boşlukta tutuyordu, ancak Kanae'nin odası boşaldıktan sonra orada kaldı ve gün boyu bol miktarda seks yaptılar. Elbette anne ve babası da evdeydi ama çocuklarının aksine onlar rahat bir çiftti, bu yüzden genç adamın varlığını hiç fark etmediler.

Genç adam önce olgunlaştı, sonra da orta yaşa geldi. Kanae'nin kız kardeşi otuzlu yaşlarına girdi.

"Hey, büyükbaba," dedi bir gün. "Evlenmeye ne dersin?"

Orta yaşlı adam başını salladı. O zamanlar Kanae'nin kız kardeşi Osore Dağı'nda, Dehşet Dağı'nda, kendileriyle iletişim kurmaya gelenlere ölülerin sesiyle konuşan ünlü bir itako medyumuydu. Ona iyi para ödüyorlardı, böylece kendisi ve orta yaşlı kocası için dağın eteklerinde muhteşem bir ev inşa edebildi. Kocası artık kötü kokmuyordu; aksine, tatlı mizacı onu ölü akrabalarının karısının ağzından konuştuğunu duymaya gelen genç kadınlar arasında popüler hale getirdi ve bu da sayısız ilişkiye yol açtı. Kanae'nin kız kardeşi elbette bunları biliyordu ama onu yalnız bıraktı - onunla yüzleşmek baş ağrıyacaktı ve ayrıca o gerçek bir insan değil, sadece tuhaf bir şeydi.

Kanae'nin kız kardeşi altmış yaşındayken, büyük bir meteor dünyayı tehdit ediyordu. Fizikçiler bir yıl önce yörüngesini hesaplamış ve nereye çarpacağını belirlemişlerdi. Nereye mi? Golden Dağı, Kanae'nin kız kardeşinin ilkokul gezisinde gittiği yerin aynısı.

Kanae'nin kız kardeşi başka bir kehanet rüyası gördü. Bu rüyada, orta yaşlı kocası düşen meteoru başarıyla geri çevirmiştir.

Ertesi sabah uyandığında ona sordu. "Ayrılmak zorunda olduğumuz için üzgünüm," dedi bir damla gözyaşını silerek. "Ama evet, onu senin için geri püskürteceğim."

Bu sözleri söyler söylemez şekli beyaz bir güvercine dönüştü. Gökyüzünde gittikçe daha yükseğe uçtu, yükseldikçe daha da irileşti, öyle ki meteorla kafa kafaya çarpıştığında ikisi de büyük bir bulutun içinde eriyerek kar gibi yeryüzüne indi.

Bir kahraman olarak selamlanan Kanae'nin kız kardeşi gittiği her yerde çılgın alkışlarla karşılandı ve ülkenin dört bir yanına heykelleri dikildi. Bu onun çocukluk hayaliydi, ancak heykeller gerçekten dikildiğinde kalbinde hiçbir sevinç olmadı. Bunun yerine günlerini sessizce düşünerek geçirdi, aklı artık olmayan o garip *şeydeydi*. İnsan formunu terk edip beyaz bir güvercine dönüştüğünde, kötü kokusu da geri dönmüştü. Öldüğü güne kadar, Kanae'nin kız kardeşi o pis kokuyu bir kez daha koklamayı arzuladı.

Göz Hekimliği

Bazı insanların yumurtadan çıktığını bana öğreten Miranda Kliniği'nden Dr. Miranda'ydı.

Miranda'nın kulağa yabancı bir isim gibi geldiğini biliyorum ama aslında Japonca. Ancak kanjilerin garip kombinasyonu bir motorcu çetesinden birine aitmiş gibi görünmesine neden olduğu için Dr. Miranda bunun yerine katakana ile yazmaya karar verdi. Gençliğinde bir üniversite hastanesinde çalışan Dr. Miranda, kırklı yaşlarının başında kişisel nedenlerden dolayı işten ayrılmış ve ellili yaşlarında Miranda Kliniği'ni açmak üzere Japonya'ya dönmeden önce birkaç yıl boyunca dünyayı dolaşmıştır. Şehrin dışında yetmiş yıllık iki katlı küçük bir bina kiralamış, zemin katını kliniğe dönüştürmüş ve üst katını da evinin zemin katında.

Yetenekleri hakkındaki görüşler çeşitlilik gösteriyordu: bazıları onun iyi bir doktor olduğunu düşünürken, diğerleri onu tam bir şarlatan olarak görüyordu. Kasabadaki neredeyse herkes onun kliniğini bilse de, kliniği kullananlar nispeten azdı.

Ne zaman nezle olsam kliniğe gidiyordum, çünkü nadiren meşgul oluyordu. Dr. Miranda her türlü vakanın üstesinden gelebileceğini iddia ediyordu, bu yüzden kulağıma bir böcek kaçtığına oraya gittim ve gözünü bile kırpmadan böceği çıkardı. Daha önce hiç böyle bir böcek görmemiştim.

"Bu tür Orta Afrika'ya özgüdür," dedi başını sallayarak. "Nereden buldun bunu?" Tabii ki hiçbir fikrim yoktu. Ondan sonra Dr. Miranda ve ben etrafta hasta olmadığı zamanlarda oturup dedikodu yapardık. Kendisi bir böcek koleksiyoncusuydu ve kulağımdan aldığı böceği koleksiyonuna kattığı için çok heyecanlıydı.

İşlerin durgun olduğu yağmur mevsiminde -alerji ve gripten muzdarip hastalar o zaman azalıyordu- bana

Yumurta insanları.

"Buralarda epeyce var," dedi, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Nereden biliyorsun?"

"Tıp eğitimi işaretleri tanımamıza yardımcı olur, ancak asıl önemli olan kişinin doktorluk sezgisidir."

Bana köpek okulu müdürü ve Michio'nun yumurtadan çıktığını söyledi.

"Ama nereden biliyorsun?"

"Durun ve düşünün. Her ikisi de bizden biraz farklı, öyle değil mi?"

Bir dakika düşündüm. Ama yine de anlayamadım.

"Yani," diye devam ettim, "yumurtadan doğan insanlar gerçekten insan değil mi?" "Elbette değil. Tüm memeliler canlıdır."

"Ha? Yani onlar memeli bile değil mi?"

"İstisnalar var -örneğin ornitorenk- bu yüzden onları da dahil edebiliriz sanırım."

Dr. Miranda'nın ses tonu oldukça kendini beğenmiş bir hal almıştı. Bir sumo güreşçisi gibi karnına vurdu.

Mahallemizdeki insanlara daha fazla dikkat etmeye başladım. Kimin yumurtadan çıkıp kimin çıkmadığına karar vermeden önce sokaklarda dolaşıp davranışlarını, yüzlerini, eğilimlerini ve en sevdikleri yiyecekleri inceledim.

Bir süre sonra neredeyse herkesin yumurtadan çıktığını fark ettim. Kanae ve kız kardeşi, Kiyoshi, Dolly ve Romi, Love'ı işleten kadın, hatta annem ve babam, hepsi yumurtadan çıkmıştı.

Tek istisna Dr. Miranda'ydı.

"Bu doğru," diye inledi. "İşte bu yüzden çok yalnızım. Yalnızlığımı anlayabiliyor musun?"

"Hayır, yapamam."

"Hayır, tabii ki yapamazsın."

Sigara dumanı her yere yayılıyordu. Muayene odası tütün kokuyordu ve Dr. Miranda'nın hemşiresi şikayet etmek için yan odadan başını uzattı.

"Çalışanlarımın bana nasıl davrandığını görüyor musun? Bu kadar yalnız olmam şaşırtıcı mı?"

"Anlıyorum," diye cevap verdim. Ne kadar yalnız olursa olsun Dr. Miranda'ya sempati duymakta zorlanıyordum.

Yumurtlamak görünüşe göre çok zevkli bir deneyimdi.

"Yumurtalarını bıraktıklarında bu özel hormonları salgırlar, bilirsiniz," diye açıkladı.

Bir noktada yumurtlayabilir miyim? Merak ettim.

Dr. Miranda bir an için bana ters ters baktı. "İnsanlar yumurtlayamaz," diye ilan etti.

"Yani hepsini sen mi uydurdun?"

"Saçmalık. Bu sadece senin gerçek bir insan olduğun anlamına geliyor. Kırk yılda bir dünyaya bir insan gelir."

O zaman ben de Dr. Miranda kadar yalnız olabilir miyim? Ona göre yalnızlığın en iyi ilacı antibiyotik ve haşlanmış brokoli karışımından yapılan bir göz ilacıydı. Antibiyotikler için reçete gerekiyordu ama Dr. Miranda ne zaman ihtiyacım olursa bana bir tane verebileceğini söyledi.

Ağırlıksızlık

Uzun zamandır ilk kez yerçekimsiz bir alarm aldık.

"Afet Hazırlık Ofisi konuşuyor. Bu öğleden sonra saat iki ile beş arasında yüzde seksen ihtimalle bir yerçekimsiz ortam olayı yaşanacağı bilgisini aldık. Lütfen bu saatler arasında evinizde kalın. Eğer herhangi bir nedenle dışarı çıkmak zorunda kalırsanız, lütfen iyice ağırlaştığınızdan emin olun. Bu Afet Hazırlık Ofisinden gelen bir mesajdır."

Sabah saatlerinde mahallemizdeki hoparlörlerden üç kez bu yayın yapıldı.

Okul günümüze ara verildi. Hepimiz oditoryumda toplandık ve burada daha önce öğrendiğimiz tahliye prosedürlerini takip etmemiz söylendi ve eve dönüş yolculuğu için önceden belirlenmiş gruplara ayrıldık.

Grup liderimizin işinde yeni bir öğretmen olmasından faydalanan Kanae, okul kapısının dışına çıkar çıkmaz sıvıştı. "Hadi," dedi elimi tutarak. Onu takip etmekten başka çarem yoktu.

Kanae önce çocukların sık sık oynadığı kum havuzuna gitti. Orada kimse yoktu. Sonra bizim takılmayı sevdiğimiz boş araziye gitti. Orada da kimse yoktu. Son olarak, sitenin uzak tarafındaki ormanlık alana yöneldi.

"Hadi eve gidelim," dedim ama Kanae küçümseyici bir sırıtışla elimi daha da sert çekti. Binanın ortasındaki büyük saat çoktan ikiyi geçmişti. Gerçekten de hafiflemeye başladığımı fark ettim. Ayaklarım yerden kesilmeye başlamıştı, onları ne kadar sallarsam sallayayım yerlerinde kalamıyorlardı.

"Ağaçlara ulaştığımızda her şey yoluna girecek," diye beni rahatlattı Kanae, adımlarını hızlandırarak. Ellerimizi kavuşturduk, hızla ilerledik, daha yükseklerle çıktık.

Her adımda havayı. Aşağı bakmak beni sersemletiyordu.

"Hiç yoktan büyük bir şey yaratıyorsun," diye alay etti Kanae. "Yani, yerden ancak bir metre yüksekteyiz."

Ormanda başka çocuklar da vardı ama tanıdık yüzler yoktu. Evindeymiş gibi görünen Kanae bir ağaç gövdesine tutundu ve çapraz hatta yatay yönde uçuşma tehdidine rağmen vücudunu dik tuttu.

"Sırt çantanı at," diye emretti. Bunu hiç istemiyordum, en azından bana biraz ağırlık vereceğine güveniyordum. Ama o kadar korkutucu görünüyordu ki hayır diyemedim ve eğilip çantanı çıkardım. Çalıların arasına usulca yerleşmek için aşağıya doğru kanat çırttı.

Bedenim gittikçe hafiflerken bir ağaca tutundum. Bir şeyler uçup gitmeye başladı: sırt çantam, ölü yapraklar, birinin düşürdüğü bir ayakkabı, bir mendil, bir alışveriş çantası. Düşen her şey şimdi gökyüzüne doğru süzülüyordu.

"Oh, oh, bak!" Kanae sevinçle haykırdı. Sesi daha önce hiç duymadığım kadar çocuksuydu. Biri hışırdı ve havaya küçük sümük topları saçıldı. Ayaklarımı tekmelediğimde, vücudum ilerlemek için zorlandı. Ağaçları bıraksaydık uçup giderdik, bu yüzden uzun kollu maymunlar gibi gövdeden gövdeye temkinli bir şekilde ilerledik. Kanae ormanın uzak tarafına ulaşmayı başardı.

"Hey, çocuklar!" diye seslendi biri arkamdan. O kadar irkildim ki neredeyse kendimi kaybediyordum. Kiyoshi Akai bir anda ortaya çıkmıştı. Hemen arkasında, Kanae'nin ablası her zamanki kederli ifadesiyle bize bakıyordu. Sonra, biz daha ne olduğunu anlayamadan, ağaçtan ağaca sallanarak uzaklaştı ve arkasında sadece o kederli bakışını bıraktı.

Kiyoshi hayranlıkla, "Bu işte gerçek bir usta," dedi.

Ağırlıksızlık günün geç saatlerine kadar sürdü. Güneş batmaya başladığında yerçekimi geri döndü. Bedenlerimiz aniden ağırlaştı, daha ince ağaçların gövdelerini kırdı ve onlara tutunan çocukları yere yuvarladı. Sırt çantaları, mendiller, alışveriş torbaları, sümükler, hepsi yere düştü. Yine de hiçbirimiz ciddi şekilde yaralanmadık.

O kadar eğlenceliydi ki, Kiyoshi ile ne kadar çok yerçekimsiz uyarı olursa o kadar iyi olacağı konusunda anlaştık, ama tam o sırada Kanae'nin ablası omzumun hemen arkasından, sanki sırtıma yapışmış gibi konuştu.

"Çok fazla ağırlıksız kalmak kemik erimesine neden olur, biliyorsun," diye fısıldadı alçak bir sesle, beni şaşırtarak.

Saç

Beş yıl aradan sonra, batı-güneybatıdan gelen bir rüzgar fırtınası topluluğumuzun hemen dışında büyük bir kum yığını biriktirdi. Bunun üzerine yeni bir Kum Festivali düzenlemeye karar verdik.

Yaklaşık bir kilometre çapında ve on metre yüksekliğindeki yığın ilk başta tırmanmak için çok yumuşaktı - kum sizi aşağı çekerdi - ancak sertleştirmek için çaba sarf edildi. İki hafta sonra, üzerinde yürünebilecek kadar sağlam bir kum dağına dönüşmüştü. Bu, kasabanın tepeye geçici elektrik hatları ve su boruları döşemesine ve iki hafta daha sürecektir bir dizi çadır kurmasına olanak sağladı. Bu işlem nihayet tamamlandığında insanlar buraya taşınmaya başladı.

Kum Festivali geleneksel olarak dinle iç içedir. Ancak mahallemizde neredeyse hiç kimse dindar değil. Sonuç olarak, bunun gibi ara sıra yapılan bir festival her türlü inancın odağı haline geliyor. Büyükbaba Gölge, tanrıyı karşılamamanın en popüler yolunun bir tür puta tapmak olacağını öngörmüştü, ancak öngörülerini genellikle yanlış çıkıyordu, bu yüzden insanlar onu görmezden geldi. Öğle uykusundan sonra akın ettikleri çadır, apartmanda yaşayan yaşlı taksi şoförünün çadırıydı. Geçmişte, tahminleri genellikle isabetli olurdu.

"Bahse girerim bu sefer bir kuş tanrısı olacak," dedi. "Kuşlara tapanlar günü yönetecek."

Çadırlar ücretsiz olarak kullanılabilirdi. Elektrik de bedavaydı. Ancak elektrik saat 22:00'de kesiliyor ve ertesi gün saat 18:00'e kadar tekrar açılmıyordu. Günün her saati çadırlarında kalıp festivalin başlamasını bekleyenler olduğu gibi, geceleri uyumak için evlerine dönenler de vardı. Çadırların etrafında açık hava tezgâhları yükseliyordu. Arada bir, bir hafta ya da daha uzun süre yollarda kaldıktan sonra başka yerlerden gelen bir avuç yabancı, gözlerden uzak kalmak için ellerinden geleni yapıyordu.

mümkün olduğunca göze çarpmadan çadırlarından ıktılar. Dikkatli olmaları anlaşılabilir bir şeydi, çünkü geçmişte dışarıdan gelenler ile benim mahallemden insanlar arasında bir arbede yaşanmıştı. Polis çağrılmış ve kavgaya karışanlardan bazıları mahkemeye çıkmak zorunda kalmıştı. Ancak, tüm jüri yeleri benim mahallemden olduğu için, azmettiriciler mahalleli olsa da en ağır cezaları dışarıdan gelenler aldı. Kararlar elbette temyiz edildi ve cezalar düşürüldü, ancak yasal süreç pahalıydı ve dışarıdan gelenler çok fazla para kaybetti.

Elbette, tanrı kısa süre sonra festivalde aniden ortaya çıktı ve sabahtan akşama kadar sağa sola erdem saçtı. Ancak tanrı ertesı gün ayrıldı, bu da o gün orada bulunacak kadar şanslı olmayan insanların bu fırsatı tamamen kaçırdığı anlamına geliyordu.

Her ğleden sonra okul bittiğinde Kanae, Kanae'nin ablası ve ben dağa tırmanırdık. Şu anda sağlam olduğu varsayılsa da, kenarları çoktan aşınmaya başlamıştı, bu da zirveye ulaştığımızda spor ayakkabılarımızın kumla dolması anlamına geliyordu. Her yerde insanlar var gibiydi. Çadırlar dağın tepesinde kümelenmişti. Yaşlı taksi şoförünün çadırını çevreleyen kalabalık onu ne çıkartıyordu, bu yüzden üçümüz onu eve dönmeden önce buluşacağımız yer olarak kullandık. Bu şekilde kalabalıkta kaybolma endişesi olmadan özgürce dolaşabilirdik.

Bir gün hepimiz her zamanki gibi farklı yönlere doğru yola çıktık. Tezgâhlara göz atıyordum ki bir şey bileğimi yakaladı. Tahta bir direk kadar yumrulu kahverengi bir kola bağlı bir el, bacak ve ayak karmaşasının arasından fırlayıp beni yakalamıştı. Kurtulmak için bacağıma deli gibi tekme attım ama el çok güçlüydü ve kurtulamadım.

Kıpırdamadan öylece durdum, elin sonunda beni bırakmasını bekliyordum ama beş dakika sonra eli her zamanki gibi sıkıydı. Gittikçe daha fazla korkuyordum.

Tam ığlık atıp yardım isteyecektim ki kafamın iinden bir ses bana seslendi. *Bırak dayan*, dedi. *Eğer buna katlanırsan, büyük bir talih sana doğru gelecek.*

Büyük şans mı? Bunu duyduğum anda agzllğm beni ele geçirdi. Tehlikede olduğumu biliyordum. Yine de, akşam geceye dönerken orada kıpırdamadan durmayı ve olabildiğince soğukkanlı görünmeyi başardım. Kalabalıkta kimse bana aldırış etmiyordu ve Kanae ile kız kardeşinin eve ilk benim gittiğimi düşünerek çoktan ayrıldıklarından emindim.

Bütün gece orada kaldım - eli hiç bırakmadı, o kadar yoruldum ki yere oturup uyukladığımda bile.

Ancak ertesi sabah güneş doğduğunda, kol aniden ortadan kayboldu. Aynı anda doğudan büyük bir kuş uçarak geldi. Hiç şüphe yok ki bu kum tanrısıydı. Öğle vakti uçup gitmeden önce bir kez daha dağda toplananların üzerine erdem saçtı. Geçmiş yıllarda, tanrı bu yıl ilk kez ortaya çıktığında olduğu gibi tüm gün boyunca etrafta dolanırdı, bu yüzden onu kaçırılanlar homurdanmak zorunda kalırlardı.

Festival biter bitmez kum dağı yıkıldı. Büyük talihimin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum ama şu ana kadar özel bir şey olmadı. El ayak bileğimde bir iz bıraktı ama artık o bile yok. Yumrulu kol, yalnız kaldığım zamanlarda bileğimi eliyle hafifçe kavrayarak zaman zaman yeniden ortaya çıkıyor. Yine de bana zarar vermiyor ve iz bırakmadan ortadan kayboluyor. Bu duygudan zevk almaya bile başladım. Ama buna büyük bir şans denebileceğinden şüpheliyim. Kolda hiç kıl yok.

Bebek

Yeni bir bebek dünyaya geldi ve biz de bunu kutlamak için büyük bir parti düzenledik.

Bebek doğudan gelmişti. Doğu sınırındaki küçük bir ülkeden yola çıktığından beri üç yıl geçmişti. Tüm bu süre boyunca seyahat etmiş, tam bir bebek olmak için gerekli aşamalardan geçmiş ve nihayet bugün bizim mahallemize gelmişti.

Üç yıl önce bebek sadece bir *fuyo* idi. Bir *fuyo* yaklaşık bir inç kalınlığındadır ve tam olarak tek elde tutulabilen bir kitaba benzer. Aralarındaki tek fark, birincisi konuşabilmesi, ikincisi de dokunulduğunda yumuşak olmasıdır. Kolları ya da bacakları yoktur. Seslenerek dikkatleri üzerine çeker. Bir kitabın konuşabilmesine şaşıran biri onu eline alır ve sonra yumuşaklığından etkilenerek odanın diğer ucuna fırlatır. Düzgün bir şekilde yere düşerse, şekil değiştirerek bir *seto* haline gelir.

Seto küçük bir insan, bir cücedir. (Ainu dilinde *korobbokuru* olarak da adlandırılabilir.) Sadece bir bacağı vardır. Yine de o bacağıyla uzun mesafeler kat edebilir. Çok küçük olduğu için doğal olarak geceleri aktiftir. Gece yolculuğunda kaybolmuş bir düğmeye rastlarsa, onu sahibinin yastığının yanına bırakır; yarım bırakılmış bir iğne işiyle karşılaşır, gece boyunca onu tamamlar; dağınık bir mutfak bulursa, sabaha kadar ortalığı toplar. Bir *seto* bu nedenle çok düşünceli bir varlıktır.

Bununla birlikte, gelişimin bir sonraki aşaması olan *mottsä*, *setonun* tam zıttı olan iğrenç bir şeydir. O da minyatür bir insana benzer ama boyu *Seto*'nun iki katıdır. Ancak ağırlıkları hemen hemen aynıdır, bu *da mottsä*'nın korkunç derecede zayıflamış görüldüğü anlamına gelir. İnsanlar gibi kolları ve bacakları vardır, ancak fiziksel aktivite onun güçlü yanı değildir ve ne kadar yürüyebileceğinin bir sınırı vardır. Bir *mottsä* gideceği yere ulaşmak için arabalara, trenlere ve otobüslere gizlice girer. Neredeyse hiç fark edilmez, ancak fark edilirse sözlü olarak saldırır,

Düşmanını en ağır şekilde yaralayacağını bildiği kelimeleri seçer ve onları şaşkınlığa sürükler. Hedeflerinden bazılarının bu yaralar yüzünden öldüğü bile bilinmektedir. Bu yüzden bir *mottsa*'ya görüldüğünü asla belli etmemelisiniz. Bunun yerine, hiçbir şey fark etmemiş gibi arkanızı dönmek çok önemlidir. Bununla birlikte, bir *mottsa* ile karşılaştığınız anda istemsiz bir şekilde soluğunuzun kesildiği de olur. Bu durumda, sert bir tavır takınmayın ve sözleri canınızı acıtmıyormuş gibi davranmayın. *Mottsa* daha da acımasız şeyler söyleyerek saldırısını iki katına çıkaracaktır. Bazı insanlar bu noktada kontrollerini kaybederek *mottsayı* ayakları altında ezmişlerdir. Yağmurlu bir günde bir otobüsün zemininde ezilen bir grup *mottsa*'nın cesetlerinin fotoğrafları internette yayınlanmıştır.

Bebek yapımında bir sonraki adım *hei*'dir. *Hei* bir yemek tabağını andırır. Ne kolları, ne bacakları ne de herhangi bir ses çıkarma yeteneği olduğundan, birinin gelip onu hareket ettirmesi için bir yığın halinde beklemesi gerekir. Görünüşe göre insanlar üst üste yığılmış bir düzine *hei*'yi görünce dayanamıyor. *Hei*'leri hızlıca paketleyip uzak bir yere götürüyorlar. Oraya vardıklarında ambalajı çıkarır ve yığını yavaşça yere bırakırlar. Eğer bir düzineden azsa, *hei*'ler kirli tabaklara benziyor, daha fazlası değil. Kimse onları almak için zahmet etmez. Tahmin edilebileceği gibi, bir *hei* için tam bir düzine yapmak için yeterli sayıda yoldaş toplamak çok zordur.

Bir düzine *hei* taşınıp yere yatırıldığında ve gece çöktüğünde, *manemon*a dönüşürler. *Manemonların* dış görünüşleri insanlardan farksızdır. Yine de sadece köpeklerin dilini konuşurlar. Zekaları da köpek seviyesinde. İnsanlar onlardan hoşlanmama eğilimindedir, çünkü genellikle köpek sürüleriyle birlikte koşarlar ya da onlarla birlikte ulur ve çiftleşirler. Bir *manemonun* dönüşümünde bir sonraki adıma geçmeden önce ruh eşi haline gelen köpekle üç gün ve gece geçirmesi gerekir. Bu süre genellikle köpek kulübelerinde herkesten uzakta geçirilir, ancak şehir köpeklerinin artık sıklıkla kapalı alanlarda uyuduğu gerçeği, bir *manemonun* giderek daha sık olarak birinin evine fark edilmeden gizlice girmeye çalışması gerektiği anlamına geliyor ki bu neredeyse imkansız. Bazı köpek sahipleri bir *manemonun* üç günlüğüne eve taşınmasını hoş karşılasa da, bu son derece nadirdir.

Bir *manemon*, köpek ruh eşiyle gerekli zamanı geçirdikten sonra bir *haroya* dönüşür. Bu, bir bebeğin yapımındaki son adımdır. Bir *haro* insan ikizleri şeklinde gelir. Daha spesifik olarak, tek bir

varlık ikiye bölünmüştür. Bu parçalar sık sık birbirinden ayrılır, çünkü *haro* gergin bir yaratıktır, dikkati çabuk dağılır ve başıboş dolaşmaya eğilimlidir. Eğer iki yarısı birbirinden beş yüz metreden fazla uzaklaşırsa, bir anda yok olurlar. Dönüşüm sürecinin ilk adımı *olan* fuyo'nun *haro*'ya dönüşme şansının yalnızca yüzde üç olduğu söylenir. Bu sayının yarısından fazlası ayrılır ve yok olur.

İşte bebek mahallemize böyle geldi. Onu eve kimin alacağı kura ile belirlendi. Asla büyümeyecek, bebek olarak kalacaktı. Ortalama seksen yıl yaşayacaktı. Sonuç olarak, her birimiz seçilmemek için dua ettik. Kutlama töreninde, açılış konuşmasından hemen sonra çekiliş yapıldı ve kazanan yaşlı tavuk çiftçisi oldu. Çileden çıkmış bir halde, törenin geri kalanını dinleyen herkese sonucu lanetleyerek geçirdi, ama bebek masumca ona sarıldı ve bırakmak için hiçbir hareket yapmadı.

Aile Ticareti

Sōkichi Nashida'nın aile işine devam etme arzusu yoktu, bu yüzden lise mezuniyetinden sonra evi terk etti.

Sōkichi uzak bir kasabaya gitti, iş buldu, gece okuluna kaydoldu ve orayı bitirdikten sonra borsacı olarak işe girdi. Üniversitenin eski çocuk ağıyla herhangi bir bağlantısı yoktu, bu biraz dezavantajdı, ancak şirkette istikrarlı bir şekilde yükselmek için bu zorluğun üstesinden geldi. Sōkichi'nin bir tüccar olarak becerisi hemen ortaya çıktı, ancak iş için de iyi bir his olduğu ortaya çıktı ve henüz otuzlu yaşlarındayken büro şefi yardımcılığına yükseldi.

Bu Sōkichi Nashida'yı düşünmeye sevk etti. Belki de geleceği için yeni bir rota çizmenin zamanı gelmişti. Her gün büyük miktarlarda para taşımaktan yorulmuştu ve yükseldikçe şirket dünyasındaki ilişkileri daha karmaşık ve tatsız hale geliyordu.

Böylece Sōkichi komisyonculuğu bıraktı. Artık seyahat hayatını desteklemek için kullandığı bir yığın para biriktirmişti. En iyi otellerde kaldı ve Michelin'in üç yıldızlı restoranlarından yol kenarındaki tezgahlara kadar çeşitli işletmelerde dünyanın yemeklerini aradı. Üç parmaklı tembel hayvanlarla, karıncalarla yemek yedi. Porsuk, dev arapaima ve anakonda yedi. İç organlar, beyin ve kemik iliği. İç burkan ishal ve şiddetli ateşten muzdaripti. Böyle zamanlarda Sōkichi Nashida yatağına çekilir, bol bol su içer ve vücudunun kendini iyileştirmesini beklerdi.

Sōkichi Nashida gurme hayatından bıktığında evlenmeye karar verdi. Tatlı, sıcak kalpli bir kadın bulacak ve tarlalarda yan yana çalışacaklar, sebze ve biraz pirinç yetiştirecekler, tavuk ve domuz besleyeceklerdi. Kışın kar, ilkbaharda kır çiçekleri, yazın cıvıl cıvıl ağustos böcekleri ve sonbaharda bol hasat olacaktı.

İşleri başlatmak için Sōkichi Nashida kendini tarım çalışmalarına verdi. Derslere katıldı, saha çalışması yaptı, yeni tarım yöntemlerini araştıran bir grupla temas kurdu, ta ki göz açıp kapayıncaya kadar Sōkichi büyük, son teknoloji ürünü bir tarım işletmesinin geliştirilmesinde merkezi bir figür haline gelene kadar. Kimyasalları ve pestisitleri en aza indiren ve yerel üretim ve tüketimi vurgulayan bir tarım döngüsü kurarak Japon tarımında devrim yaratmayı başardı. Bu sadece vatandaşlarının sağlığına fayda sağlamakla kalmadı, aynı zamanda Japonya'nın ekonomisi iyiye doğru bir dönüş yaptı ve diğer Asya ülkeleri, ABD ve AB ile ilişkileri gelişti.

Bu noktada, Sōkichi Nashida başlangıçtaki hedefinden (bir eş bulmak) tamamen saptığını fark etti.

Bu onu tekrar düşünmeye sevk etti. Bir yerlerde yanlış bir yola sapmıştı. Derhal çiftçiliği bıraktı ve bir dizi evlilik ajansına kaydoldu. Her hafta başka bir "mükemmel eş" ile tanıştırılıyor ve buluşuyorlardı. Ancak nedense hiçbiri onunla birlikte tamamen kendi kendine yeten bir hayata adım atmaya istekli görünmüyordu. Böylece Sōkichi Nashida onu ülkenin dört bir yanındaki çiftliklere götüren bir yürüyüş turuna çıktı. Tarım sektöründeki bağlantıları sayesinde gittiği her yerde sıcak karşılandı. Ancak doğru kadın hiçbir zaman ortaya çıkmadı. Bazı kadınlar çiftlik hayatına hayranlık duyarken bazıları duymuyordu, ancak her iki tip de Sōkichi Nashida ile uyuşmuyordu.

Sōkichi sorunun kendisindeki bir eksiklikten kaynaklanabileceğini hissetmiş ve Budist bir münzevi hayatı yaşayabileceği Kōya Dağı'na gitmiş. Bir kez daha, konsantrasyon gücü onu iyi bir yere getirdi, çünkü çok geçmeden Kōya Dağı'nın en ünlü keşişinin öğrencisi oldu. Keşişin toplamda dört öğrencisi vardı ve birlikte modern Budizm'de reform yapmayı başardılar, Budizm'i yalnızca cenazelerde gözlemleyenlerin çoğunu aydınlattılar ve inanmayanları dönüştürmek için geniş bir kampanya başlattılar. Dindar Budistlerin sayısı artarak dinî bir devrime dönüştü. Bu da Japonya'nın Avrupa, Amerika ve Asya ve Orta Doğu ülkeleriyle olan ilişkilerini dönüştürdü.

Sōkichi Nashida bir kez daha düşünmeye koyuldu. Bir eş bulmak için mükemmel bir zaman değil miydi? Artık erdemle doluydu ve dünyevi dünyanın bedensel tutkularını nasıl kontrol edeceğini çok iyi biliyordu. İkinci kez evlilik ajanslarına kaydoldu ve haftalık olarak müstakbel eşlerle görüşmeye başladı. Tüm kadınlar Sōkichi'ye vurulmuştu.

Ancak Sōkichi "bedensel tutkularını" öylesine minimize etmişti ki hiçbirini onu en ufak bir şekilde bile tahrik etmiyordu. Kırklı yaşlarının sonlarında olduğu için evliliklerinin daha çok çay içmeye dayalı bir ilişki olabileceği konusunda onları ikna etmeye çalıştı ama hepsi başlarını salladı. "Bir erkek senin yaşındayken en verimli çağındadır," diye ısrar ettiler.

Sōkichi Nashida biraz daha düşündü. Evlilik fikrini geride bırakmaya karar verdi. İşinde başarılı olmuştu. Aydınlanmaya ulaşmıştı. Belki de eve dönme vakti gelmişti.

Böylece Sōkichi memleketine döndü. Görmeye gittiği ilk kişi yaşlı tavuk çiftçisiydi. Yaşlı çiftçi her zamanki gibi tavuklarına küfretmeye ve mahalledeki insanlar hakkında kötü şeyler söylemeye devam etti. Sōkichi, kendisini bir bakışta reddeden Kanae ile de karşılaştı. "Ne orta yaşlı bir inek!" diye mırıldandı. Üç gün üç gece boyunca Gölge Dede ve Aşk'ın sahibesiyle konuştu. Hachirō, üçünün bir zamanlar okul arkadaşı olduğu ve her zaman çok iyi dost oldukları söylentisini yaydı ama onlara bakınca aynı yaşta olduklarını hayal etmek zordu. Müzik Evi kapılarını Sōkichi Nashida'ya açtı ve bir yıl boyunca orada yaşadı. Görünüşe göre kendini bir müzisyen olarak yeniden keşfetmeye niyetliydi. Ama Sōkichi'nin müzik kulağı yoktu. Böylece, Sōkichi Nashida son kez oturup geleceği hakkında düşünmeye başladı. Bundan kaçış yoktu. Aile mesleğine geri dönmek zorundaydı.

Sanatçı bir aileden geliyordu. Hem de soyut sanatçılar. Sōkichi Nashida soyut sanattan hoşlanmazdı - aslında dünyada daha fazla nefret ettiği bir şey yoktu. Ama ne yapabilirdi ki? Tam bir öz disiplin başarısıyla, sonunda ünlü bir soyut sanatçı olana kadar çalıştı, çalıştı. Shibuya İstasyonu'ndan Hikarie çıkışından ayrılırsanız, koridorda onun soyut duvar resimlerinden birini göreceksiniz. Stüdyosunun bitişiğinde en tuhaf türden yemekler sunan bir restoran kurdu ve oldukça iyi işletiyor. Kendisi halen bekâr.

Dipsiz Bataklık

Sonunda Tatlılar Evi'nin inşaatı tamamlandı. Ölçek olarak bir evin çok ötesinde olan bina aslında bir okula dönüştürüldü, hem de Tatlılar Okulu'na.

Okulun büyük kısmı çikolatadan yapılmıştı. Bitter çikolata, kakao bakımından zengin. Etrafını çevreleyen çitler zencefilli çöreklerden oluşuyordu. Çatı, güneşte parıldayan yumurta sarısı sırlı kısa hamur işiydi ve akide şekeri pencerelerinden geçen ışık parıldıyordu. Duvarlar ve yerler kurabiyelerden oluşan bir mozaikti ve korkuluklar özellikle bu amaç için büyük pişirilmiş Mikado bisküvi çubuklarıydı. Yazı tahtaları, üzeri bitter çikolata ile kaplanmış devasa Bourbon Alfort bisküvileriydi; tatlı hamur işleri ve tuzlu pirinç krakerleri ise son derece detaylı ve karmaşık bir mimari parçayı tamamlamaya yardımcı oluyordu.

Okulun en tuhaf kısımları, devasa hamurlu köftelerden oluşan öğrenci sandalyeleri ve sebze bazlı kraker ve benzerlerinden oluşan personel odasıydı. Sandalyeler yumuşak ve rahattı, belki de fazla rahattı: tek dezavantajları, oturanların çabucak uykuya dalmalarıydı. Vejetaryen personel odasının öğretmenlerin sağlığını desteklediği düşünülüyordu, ancak bunun gerçek nedeninin mahalle derneği toplantısında yaşlı tavuk çiftçisinin yüksek sesle okuldan ürünlerini satın almasını talep etmesi ve kabul edene kadar susmaması olduğu fısıldanıyordu.

Tatlılar Okulu'na giriş sınavını geçmek kolay bir iş değildi. Sadece fiziksel güç ve zihinsel yetenek değil, şans ve kötü bir mizaç da gerekiyordu. Eğer bir aday bunlardan herhangi birine sahip değilse, reddedilirdi.

Kanae mahallemizden Tatlılar Okulu'na kabul edilen ilk kişi olduğunda hiç şaşırmadık. Aslında şartları o kadar mükemmel bir şekilde yerine getirmişti ki sınava girmesine gerek kalmamış, bunun yerine seçici kurul tarafından tavsiye edilmişti. Ama Kanae bu teklifi hiç düşünmedi. Bunun nedeni, ilkokula başladığından beri içki içiyor olmasıydı. Kabul mektubunu aldığı anda "Yanlış kızı seçmişler," diye tükürdü. "Aynı anda hem sake içip hem de tatlı yiyemezsin!" Sonra mektubu küçük parçalara ayırdı.

Hachirō'nun ağabeyi Rokurō bunu görünce çılgına döndü, çünkü tatlıları dünyadaki her şeyden daha çok seviyordu. Parçaları gizlice toplayıp eve götürdü ve burada kabul mektubunu mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş sahte bir kopya üretecek kadar iyi bir şekilde yeniden oluşturmayı başardı. Kanae'nin teklifi aşağılayıcı bir şekilde reddetmesine öfkelenmesine rağmen Rokurō bunu kurnazca kendisi için bir fırsata dönüştürdü. Tatlılar Okulu'nun ilk öğrencilerinden biri oldu ve okulun açılış töreninde tüm öğrenciler adına konuşma yapmakla görevlendirildi. "Artık haftanın her günü tatlı yiyebiliyorum. Ben çok şanslı bir adamım" dedi. Müdür bunu duyunca biraz şaşırmış gibi göründü ama yüzü gülümsemeyle doluydu.

Tatlılar Okulu'ndaki tüm dersler arasında en çok zaman alan ders ev ekonomisiydi. Günlük yemek pişirme dersleri iki saatten fazla sürerken, bir saat de teori çalışmakla geçiyordu. Öğrenciler istedikleri zaman okulun istedikleri bölümünü yemekte özgürdü, ancak tükettiklerini onarmak ve değiştirmek zorundaydılar. Örneğin, bir parmaklığı kemirdiyseniz, yemek pişirme süreniz boyunca aynı büyüklükte bir Mikado bisküvi çubuğu pişirmek zorundaydınız; bir kara tahtayı kemirdiyseniz, aynı Alfort bisküvisini yapmak zorundaydınız.

Okulun normal kurabiye hamuru veya hamur işinden yapılan kısımlarını taklit etmek nispeten kolaydı, ancak Mikado ve Alfort gibi marka isimleri bir sorun teşkil ediyordu, çünkü ambalajda listelenen tüm malzemeleri bulmak zordu. İlk başlarda hem müdür hem de öğretmenler öğrencilerin bu malzemelerin her birini temin etmeleri konusunda ısrarcı oldular, ancak zaman geçtikçe ve öğrenciler bu gerekliliği yerine getirmekte zorlandıkça kurallar gevşetildi. Kaçınılmaz olarak, okulun görünümü de değişmeye başladı.

Sonuç, sahte bir okulun yaratılması oldu. Bina giderek daha az otantik hale geldikçe - sahte Koala Yummies, sahte Mikado bisküvileri, sahte çikolata kaplı marshmallow

Angel Pies, sahte Pringles, hatta sahte Kabuki pirinç krakerleri- derse katılım azaldı.

"Okul yumuşadı," diye homurdandı Rokurō. "Bu beni gerçekten kızdırıyor." Kanae bunu duyunca "Ne bekleyebilirsin ki, bu Rokurō," diye alay etti. Ne de olsa, bu olaydan sorumlu tutulacak tek kişi o ve sınıf arkadaşlarıydı. okullarına akın eden sahte ürün seli.

Sonunda, Tatlılar Okulu yaz tatili başlamadan önce kapılarını temelli kapatmak zorunda kaldı. Katılımın azalması bunun nedenlerinden biriydi, ancak asıl sorun binanın sıcakta eriyerek dipsiz bir bataklığa dönüşmesiydi. Kimse de binayı yıkmaya zahmet etmedi. Yaz geçti, kış geldi ve bataklık kaya gibi dondu. Şu anda bile mahallemizde iki öğrencinin bataklıkta boğulduğuna dair fısıltılar dolaşmaya devam ediyor. Geçenlerde Kanae'nin kız kardeşi bana Rokurō'nun da bataklıkta boğulduğunu ve bugün gördüğümüz Rokurō'nun ev ekonomisi dersinde sınıf arkadaşları tarafından fırında pişirilmiş bir taklit olduğunu söyledi.

Tahrifat

Bana mahallemizde yürütölen gizli ama yoğun savaştan bahseden Romi Kawamata'ydı.

Söze vergi dairesinin çatısından bahsederek başladı. "Renginin ve şeklinin değiştiğini fark ettiniz mi?" diye sordu.

Orası benim için hiçbir şey ifade etmiyor, bu yüzden sadece homurdandım ama o devam etti. "Ve fark ettin mi, sağ taraftaki fırının kapısı şimdi sol tarafta mı, yoksa eskiden otomatikti de şimdi iterek mi açıyorsunuz?" diye sordu ve bana şaşkın bir bakış fırlattı.

"Köşedeki tatlı çörek satan yeri mi diyorsun? şu mu?" "Evet, o."

Romi'ye göre, mahalledeki pek çok yer küçük değişiklikler geçiriyordu. Bu neden oluyordu?

"Bu kız kardeşim Dolly'nin içi," dedi. "Bir gün insanların anılarını manipöle etme yeteneğini geliştirdi ve o zamandan beri bunu kullanıyor."

Eğer Dolly fırının kapısını sağdan sola taşımayı kafasına koyduysa ve mahalledeki herkesin hafızası o anda değiştiyse, o zaman bir zamanlar sağda olduğunu hatırladığımız kapı artık solda olarak algılanıyordu. Sonuç olarak, aslında hala sağda olmasına rağmen, değişen hafızamız onu solda olarak görmemize neden oldu.

"Vay canına, bu gerçekten bir şey! Bahsettiğiniz yoğun savaşla bir bağlantısı var mı?"

"Emin ol öyle!"

Romi sesini alçalttı. Görünüşe göre, mahallemizden biri değiştirilmiş hafızaya karşı oldukça duyarlıydı. Dolly'nin gücü sınırlı bir etkiye sahipti.

Ancak gerçek kapıyı gördükleri anda bir Őeylerin ters gittiğini anladılar ve hafızaları bir saat içinde kendini düzeltti.

"Yani kapının sağ tarafta olduğunu görebilen tek kişi onlar mı?"

"Evet. Ve bu bir kez gerçekleştiğinde, herkes bunu görebilir hale gelir. O tek kişi Dolly'nin gerçekleştirdiği tüm değişiklikleri, hafızanın tüm metamorfozunu silebilir. Artık işe yaramıyor."

En küçük bir delik bile bir balonun spiral çizerek yere düşmesi için yeterlidir. Hafızanın tahrif edilmesi de buna benzer. Tüm yapının çökmesi için gerçeği hatırlayan tek bir kişinin olması yeterlidir, diyor Romi.

"İşte bu yüzden Dolly o kişiye karşı amansız bir savaş yürütüyor," diye devam etti sesini fısıltıya indirerek. "O kişi," meğer Love'ı işleten kadınımış.

Savaş zaten üç aydır devam ediyordu. Dolly'nin manipülasyonları vergi dairesinin çatısıyla başlamış ve oradan köpek okulu müdürünün evini, bankayı, Prospect Park'ı ve kasabamızla bir sonraki kasaba arasında uzanan nehrin hızını da içine alacak şekilde devam etmişti. Müdürün evi kasabanın kalbinden dış mahallelerdeki bir tepenin üstüne taşınmış; daha önce yeraltında olan banka kasası şimdi açıkta, yüzeyde duruyordu; Prospect Park'ın etrafında göz kamaştırıcı ışıklara sahip bir kalamar teknesi filosu belirmişti; ve nehir artık kıyılarına yaklaşmanın güvenli olmadığı belirtilen, saatte iki yüz mil hızla akan azgın bir sele dnşmşti.

Sadece meknlar değil, insanlar da tahrif edilmişti. Değişiklikler ince ama gerçekti. Köpek okulu müdürü bir cirit eğitim kampının müdürü olmuş, Michio aniden normal bir ilkokul öğrencisinden Ticaret Odası başkan yardımcısına dönüşmüş ve tavuk çiftçisi yaşlı bir adamdan yaşlı bir kadına dnşmşti.

Ancak Aşk'ın sahibinin çabaları sayesinde her şey sessizce ve belli belirsiz bir şekilde normale dönmeye başladı. Köpek okulu müdürü cirit atmayı bıraktı ve etrafı yine irili ufaklı köpekleriyle çevrildi; banka kasası tekrar yeraltına taşındı; kalamar tekneleri ortadan kayboldu; nehrin akıntısı yavaşladı ve Michio ğrenciliğine geri döndü.

Ancak tahrifatın etkileri devam etti. Büyükbaba Shadows'un azgın nehir tarafından sürüklenen müzik kutusu bir daha asla ortaya çıkmadı; Kiyoshi Akai'nin annesinin sindirim sistemi

Oğlunun kalamar teknelerinden çaldığı kalamarları mayalayıp yiyen Michio hâlâ perişan bir halde; Michio'nun Ticaret Odası'nda bıraktığı karmaşa ise henüz düzeltilebilmiş değil.

Dolly ilgisini kaybettiğinde, savaş nihayet sona erdi.

"Yoruldu mu?" Dolly'nin Love'daki bayana sorduğu söylenir.

"Elbette öyle. Ama savaştan zevk aldım" diye cevap verdi. Bugün, tahrifattan ve onun düzeltilmesinden geriye çok az şey kaldı. Tek istisna, kadın olarak kalan yaşlı tavuk çiftçisidir. Kişiliği eskisi gibi olsa da, herkes - iki savaşçı, Dolly ve Aşk'ın sahibi bile - onun aslında bir erkek olduğunu unutmuş durumda.

Buzdolabı

Selamlama ekibi geçtiğimiz sonbaharda mahallemize geldi.

Selamlama ekibi beş üyeden oluşur. İlki takım lideridir. Tahmini yaşı: kırklı yaşların ortası. Yakışıklı bir yüz, dağınık saçlar. Çoğu zaman takım elbise giyer. Bir sonraki onun ikinci komutanı. Kadın, otuzlu yaşların başında. Bobby saçlar, dar bir etek üzerine uzun siyah bir önlük. Geri kalan üyeler: erkek, kadın, erkek. Her zaman üç sıra halinde yürüyorlar, bu da sokakta onları geçmeyi zorlaştırıyor. Cinsiyet farkına rağmen yüzlerini birbirinden ayırmak imkansız. O ana bağlı olarak onlu yaşlarda, ellili yaşlarda ya da seksenli yaşlarda gibi görünebilirler. Hava durumu belirleyici faktör gibi görünüyor. Üçünün de yüzünde bandaj var. Sağdakinin sağ yanağında, ortadakinin burnunun altında, soldakinin ise sol yanağında bandaj var. Yüzlerine yapıştırılmış bandajlar beyaz ve üç santimetre karedir.

Selamlaşma ekibi mahallemizden yalnız yürüyen birini fark ettiğinde hiç vakit kaybetmeden onu yakalar ve selamlaşma faslına başlar. "İyi günler," diye sesleniyor ekip lideri. "Size günün selamını getirdik." İşaret üzerine, tüm üyeler kibarca eğiliyor ve kendilerini tanıtmaya başlıyor.

"Ben liderim." "Ben onun ikinci adamıyım." Buraya kadar iyi. Ama diğer üçünün tanıtımları her yerde. Ben bir satış temsilcisiyim. Tamirci yardımcısıyım. Ev hanımıyım. Tefeciyim. Kuş yakalayıcısıyım. Adalet ve gerçek için savaşıyorum. Ben bir av köpeğiyim. Ben mavi halkalı bir ahtapotum. Albert Einstein'ın torununun torunuyum. Brezilya büyükelçisiyim. Gerçekte kim olduklarını bilmenin hiçbir yolu yok. İşleri daha da kafa karıştırıcı hale getirmek için, kendini tanıtmalar tamamen rastgele görünmüyor. Satış temsilcisi, s a t ı ş l a uğraşan bir kişi olarak göze çarpar. Satış temsilcisi

Brezilya elçisi bir şekilde elçi gibi görünüyor. Mavi halkalı ahtapot çok uzak bir adım gibi görünebilir, ancak tanıtıldıklarında, üç küçük karşılayıcı, belirgin bir şekilde ahtapot benzeri bir izlenim yaratmak için birlikte bükülür ve bükülür.

Ancak selamlama ekibiyle uğraşmayı bu kadar zorlaştıran şey, üçlünün sürekli değişen tanıtımları değil. Hayır, en büyük sıkıntı, onlar rutin işleriyle uğraşırken zamanın neredeyse durma noktasına gelmesi.

Zaman her yerde durmuyor. Diğer herkes için normal şekilde akıp gidiyor. Ancak karşılama ekibinin yakın çevresinde bulunanlar için salyangoz hızında ilerler. Tüm dünya için zaman dursa ve sonra yeniden başlasa bu kadar büyük bir sorun olmazdı - büyük olasılıkla kimse farkına bile varmazdı - ama tek başınıza böyle bir arafta kaldığınızda bu gerçekten can sıkıcı bir durum.

Geçen gün köpek okulu müdürüyle karşılaştığımda, karşılayıcıların okula geç gelmesine neden oldukları için hala öfkeliydi. Daha da kötüsü, selamlama işini bitirdikten sonra, karşılayıcılar aniden kendi aralarında tartışmaya başlamışlardı. İkinci komutan takım liderini bir gün önce aldığı beş çöreğin hepsini yemekle suçladı, üçler sırası hoş olmayan bazı çatlak sesler çıkardı ve şakayla başlayan şakalaşma giderek hararetlendi, sonunda üçler sırasının sol kanadı lideri yere itti ve onu boğmaya başladı.

"Peki sonra ne oldu?" Ben sordum.

Köpek okulu müdürü boğazını temizledi. "Lider bayıldı," dedi sesini alçaltarak. "Sedyeyle taşınmak zorunda kaldı. Kötü bir olay."

Bu olayın selamlama mangasını darmadağın edeceğini düşünmüştüm ama sürpriz bir şekilde manga lideri ertesi sabah tamamen iyileşmiş ve düzleşmiş saçları yerindeydi.

"Size selamlarımızı sunmaya geldik," dedi her zamankinden daha parlak bir şekilde gülümseyerek ve bunun üzerine beşi de tanışma turuna başladı.

Beş üyenin görünürde hiçbir geçim kaynağı olmadan bu şekilde yaşayabilmesi bana garip gelmişti, ancak kasabanın kenarında küçük bir Fransız restoranı açtıkları ortaya çıktı. Adı Konnichiwa'ydı ve beklediğimden çok daha şıktı ve çok daha iyi yemekler sunuyordu. Gerçekten de Konnichiwa geliyor. Müşterileri çok uzaklardan geliyor, hatta o kadar çok ki üç ay öncesinden rezervasyon yaptırmanız gerekiyor.

İlerleyin. Yemekler enfes ve fiyatlar makul. Tek olası dezavantajları, birincisi, beş kişilik ekibin masadan masaya dolaşarak herkesi selamlaması ve ikincisi, sık sık kendi aralarında kavga etmeleri. Böyle bir durumda müşteriler tabaklarını alıp restorani terk ediyor ve kavgayı izleyebilecekleri bir noktaya çekiliyorlar. Kavga yatıştıktan sonra tabaklarını masalarına geri taşıyor ve yemeklerine devam ediyorlar. Kanae bana bu kavgalardan birinde bir karşılayıcının ağır yaralandığını ve onu gece boyunca buzdolabına kilitlediklerini söyledi. Ertesi sabah çıktığında yeni gibi olduğunu söyledi.

OceanofPDF.com

Barakalar

Kasabanın hemen dışındaki dört kulübeden oluşan kümeyi keşfeden Rokurō'ydu. "Bahse girerim içeride hayaletler vardır," diyerek diğer çocuklara meydan okudu. Hayaletler

Hayaletlerden bahsedilmesi bunu bir cesaret sınavı haline getirdi. Çocuklar heyecanlandı. Hava karardıktan sonra orada buluşmalılar mıydı? Belki birkaç hayalet yakalamaya çalışıyorlardı?

"Yaz mevsimi cesaret testlerinin mevsimi değil mi?" diye sordu birisi.

"Modern toplumda öyle değil," dedi Rokurō kendini beğenmiş bir şekilde. "Bugünlerde bu tür şeyler ilkbaharın başlarında oluyor."

Görünüşe göre çocuklar o gece barakalara gitmişler ama hayaletler ortaya çıkmamış ve hava o kadar soğukmuş ki birkaç gün sonra Michio ve Kiyoshi'nin ateşleri yükselmiş ve okula gitmemeleri gerekmiş.

"Bakın, hayaletler onları lanetledi!" Rokurō ısrar etti ama o zamana kadar artık kimse barakaları umursamıyordu.

Kanae'nin ablası sayesinde barakaların aslında duygu odaları olduğunu öğrendik. Bu soruyu doğrudan sınıf öğretmenine sormuştu ve o da dört barakadan soluk kırmızı olanın üzüntü barakası, soluk yeşil olanın öfke barakası, beyaz olanın nefret barakası ve sarı olanın da neşe barakası olduğunu açıklamıştı.

Görünüşe göre, dört duygudan birini - üzüntü, öfke, nefret ya da neşe - yaşayan herhangi biri uygun barakanın içinde zaman geçirdiğinde, baraka giderek daha fazla alanı kaplayacak şekilde yavaş yavaş genişliyordu. Baraka insan duygularını emiyor ve onları kendi büyümesi için enerjiye dönüştürüyordu. Bu yüzden aralarında boşluklar bırakılmıştı - her barakaya büyümesi için yer açmak için.

Kanae ve ben bir Pazar öğleden sonra barakaları kontrol etmeye gittik. Bu kadar uzun süre duyguları emdikten sonra ne kadar büyüdüklerini kendi gözlerimizle görmek istedik.

Ancak barakaların hepsi o kadar küçük ve önemsizdi ki, herhangi bir duyguyu içlerine çektiklerine inanmak imkânsızdı.

Ertesi gün Kanae okuldan sonra kız kardeşinin sınıf öğretmeniyle yüzleşmeye gitti.

Kanae, "Mesele duygusal saflığın derecesi," dediğini aktarıyor. "Eğer içiniz üzüntü ya da nefretten başka bir şeyle dolu değilse, o zaman baraka genişleyecektir, ama diyelim ki neşeniz üzüntüyle karışmışsa ya da öfkeniz bir parça bile sempati içeriyorsa, o zaman hiç büyümeyecektir. Aksine, duvarları ve çatısı çatlamaya başlayacaktır."

Öğretmen Kanae'ye duyguların karmaşıklığını, herhangi bir insanın sadece nefret ya da sadece öfke hissetmesinin ne kadar imkansız olduğunu vurguladı. Böyle bir insan var olamaz, diye sırtarak sözlerini tamamladı.

"Ne sürüngen. Ona katlanamıyorum!" Kanae kaşlarını çatarak konuştu. Sonra yüzünü bir rahatlama dalgası kapladı. "Ah," diye haykırdı. "Bu saf öfke! Hadi barakalara gidelim!"

Kanae elimi tuttu ve soluk yeşil kulübenin önünde durana kadar koştuk, koştuk. İçeride ışık loş ve hava soğuktu.

"Dışarıda beklemelisin," diyerek beni dışarı itti ve kapıyı kapattı.

Yaklaşık beş dakika sonra baraka şişmeye başladı, ta ki ben farkına bile varmadan yandaki beyaz barakaya çarpma kadar. Bunun son olacağını düşünmüştüm ama sonra havaya doğru yükselmeye başladı. İki, üç, sonra dört katlıydı ve her kattan büyük bir balkon çıkıyordu. Ben izledikçe büyüdü, büyüdü, ta ki Babil Kulesi boyutlarına ulaşana kadar. Güneş batmaya başladığında, Kanae nihayet kulübeden çıktı ve tamamen yenilenmiş görünüyordu. "O adam beni gerçekten çok kızdırdı," dedi gözlerini kısarak, öfkesinin yarattığı enerjinin yarattığı şeye bakarak.

serbest bırakıldı.

Kulenin haberi hızla yayıldı, öyle ki ertesi sabah mahallemizden insanlar hevesle küçük barakalara doluşmaya başladı. Ancak hiçbir Kanae'nin saf duygularına sahip değildi, bu yüzden barakalar genişlemedi. Bunun yerine, duvarlarında çatlaklar oluştu ve çatıları eğilmeye başladı. Sadece Kanae'nin öfke barakası şeklini koruyabildi, ancak öğleden sonra o yüksek yapı bile çöktü ve iskeletinin parçaları alana saçıldı.

Barakalar hala kasabanın kenarında duruyor, ancak neredeyse hiç kimse içeri girmeye cesaret edemiyor. Bunun tek istisnası köpek okulu müdürü.

Köpekler. Havlayarak neşe kulübesine giriyorlar. Şimdiye kadar en az yüz köpek orada oynamış, kuyruklarını sallamış ve neşe içinde zıplamışlardır; yine de kulübe neredeyse hiç büyük değildir, sadece bir metrekareyi kaplar.

Kanae, "Sonuçta bir köpek sadece bir köpektir," diye övünmeyi seviyor. Yine de, neşe kulübesinin duvarlarında tek bir çatlak bile yok. Hiç şüphe yok ki köpeklerin duyguları da saftır.

İmparatoriçe

Alışveriş merkezimiz bir kez daha yıllık piyangosunu düzenledi. Alışveriş yapanlar harcadıkları her beş yüz yen için bir bilet alıyor ve çekilişe katılmak için on bilet gerekiyor. Ödüller her zaman aynıdır: beşinci ödül küçük bir paket kağıt mendil; dördüncü ödül bir şişe yemeklik yağ; üçüncü ödül pasajdaki mağazalardan bin yen değerinde ücretsiz ürün kuponu; ikinci ödül bir kutu mandalina portakalı; ve birincilik ödülü üç dilek.

Geçen yıl birincilik ödülü mahalleye yeni taşınan bir bekara gitmişti. Ne yaptığına dair en ufak bir fikri olmadığı için bu durum büyük bir kargaşaya neden oldu. Sonuç, beklenebileceği gibi, peri masallarında gördüğünüz türden aptalca hatalar yapmasıydı. İlk dileği dünyanın en güzel kadınıydı. Bir saniye sonra, işte, kadın onun küçük bekar evindeydi. Bu dileği dilediğinde genç adam dünyanın en güzel kadınıyla yaşamının getireceği sorunlardan habersizdi. Ama çok geçmeden öğrendi. Kadının muhteşem güzelliği adama aynı derecede büyük sıkıntılar yaşıyordu: Kadın su gibi para harcıyor, yoksulluklarından durmadan şikâyet ediyor ve adam ondan başka bir şey düşündüğünde isteri krizlerine giriyordu. Bu durum adamın ikinci dileğini tutmasına yol açtı: kadının dünyanın en itaatkâr ve söz dinleyen kadınına dönüşmesi. Değişim yine anlıktı. Ancak kadın sadece adama değil, tüm erkeklere boyun eğiyordu. Dünyanın en güzel kadını artık aynı zamanda en uysal kadındı ve kendisine teklifte bulunan her erkekle yatağa girmeye hazırdı. Dünyanın en güzel ve en itaatkâr kadınının aramızda yaşamasının mahallemiz üzerindeki etkisini kolayca hayal edebilirsiniz. Toplum ahlakı o kadar zedelenmişti ki, bir noktada ilkokulda derslere ara verilmek zorunda kalınmıştı.

"Yetişkinlerin birbirlerine yaptıkları şeyler inanılmaz!" dedi Kiyoshi ve Michio, pencereden olup bitenleri gözetledikten sonra heyecanlarını zorlukla kontrol edebildiler. Mahallenin kadınları ise geride durup erkeklerinin ağzından çıkan her kelimeyi soğukkanlılıkla kaydettiler. Kargaşa yatıştığında, bu sözler yüzlerine geri fırlatıldığında erkeklerin yaşadığı paniği kolayca hayal edebilirsiniz. Takip eden günlerde kadınlar kontrolü tamamen ele geçirdiler. Şikayet etmeye çalışan erkeklere de iyi şanslar, çünkü belediye binasında görsel kanıtlar da dahil olmak üzere bir kayıt tutuluyor ve büyük bir ekranda erkeklerin kötü davranışları sonsuz bir döngü halinde gösteriliyordu.

Ne yapabilirdi ki? Adam üçüncü dileğini kullanarak dünyanın en güzel, en itaatkâr kadınının gitmesini diledi. İlk başta, mahallemizdeki erkekler onun aniden ortadan kaybolmasına üzüldüler, ama kısa sürede sakinleştiler. Aslında, ona karşı ne kadar çılgınca davrandıklarını çoktan unutmuş görünüyordardı. Kanae ve ben ise dünyanın en güzel kadınının bu şekilde tamamen unutulmasına üzüldük ve zaman zaman bir araya gelerek onun için dualar ettik, bu geleneği bugün de sürdürüyoruz.

Geçen yıl birincilik ödülünü Hachirō'nun babası kazanmıştı. Üç dileği de para içindi. Ödemelerin her biri bir milyon yen ile sınırlandırıldığından, pek çok kazanan para istemedi, ancak ailesi o kadar fakirdi ki bu gerçek bir fark yarattı. Aslında, tüm meblağı hemen oracıkta nakit olarak istedi. İnsanlar onun bu isteğindeki kararlılığı o kadar ferahlatıcı buldular ki, ona fazladan yüz bin yenlik bir ödül olan Yılın Babası unvanını verdiler. Bu ani para akışı sayesinde Hachirō piyangosu altı aylığına askıya alındı ve Hachirō ev ev dolaşmak yerine ailesiyle birlikte yaşamaya geri döndü.

Uzun süredir evden uzaktaydı, bu yüzden yeni düzenleme ona uymuyordu. "Bununla başa çıkamıyorum," diye yakınıyordu kendisini dinleyen herkese. "Yani, oradaki herkes benimle aynı genlere sahip!"

Bu yıl çekilişi Love'ı yöneten bayan kazandı. Genelde insanlar kazananın üç dileğinin ne olduğunu tahmin edebilirdi, ancak onun durumunda hiçbirimizin bir fikri yoktu.

"Belki Aşk için daha iyi bir menü ister," dedi Kanae. Şaşırmıştım; bunun oldukça zayıf bir tahmin olduğunu, Kanae'nin standartlarına hiç uymadığını düşünmüştüm. Kanae, "Belki de Love için daha iyi bir menü

Soruyu zihninde evirip çevirdi, her yöne çekti ve sadece o sıkıcı cevapta karar kıldı.

Love'ı işleten kadının "Hardly Worth Confessing" şarkısının karaoke yorumunda mükemmel bir puan dileyeceğini tahmin etmişim ama Kanae ve kız kardeşi buna olumsuz yanıt verdi. Kimse bu kadar önemsiz bir şey için dilek tutmaz, dediler.

Üçümüz arasında, Kanae'nin kız kardeşinin dünya hakimiyeti seçimi kulağa en iyi geliyordu, ancak kasabadaki herhangi birinin düşünebileceği bir şeydi.

Ancak sonunda, dünya hakimiyetinin Aşk sahibinin gerçek dileği olduğu ortaya çıktı, çünkü kısa bir süre sonra yüzü bir imparatoriçenin yüzüne dönüştü. Dünya daha iyi geçinmeye başladı ve barış hüküm sürdü. Her sabah ve her akşam dünyanın dört bir yanındaki hoparlörlerden yükselen "Beyaz Kelebek Samba "sı olmadan da yapabilirdim, ama Kanae'nin kız kardeşinin bana sürekli öğütlediği gibi, bu dünya barışı için ödenecek küçük bir bedeldi, bu yüzden dilimi tuttum.



© Bungeishunju Ltd.

HIROMI KAWAKAMI 1958 yılında Tokyo'da doğdu. İlk romanı *Kamisama* (Tanrı) 1994 yılında yayımlandı. 1996 yılında *Hebi o Fumu* (Yılana Basmak) ile Akutagawa Ödülü'ne layık görüldü ve 2001 yılında uluslararası bir bestseller olan *Sensei no Kaban* (Tokyo'da Tuhaf Hava) adlı romanıyla Tanizaki Ödülü'nü kazandı. *Strange Weather in Tokyo*, 2013 Man Asian Literary Prize ve 2014 Independent Foreign Fiction Prize için kısa listeye kalmıştır. Kawakami, *Granta*'nın hem İngiltere hem de Japonya'daki baskılarına katkıda bulunmuştur ve Japonya'nın en popüler çağdaş romancılarından biridir.

OceanofPDF.com



© Naoko Hirase

TED GOOSSEN (d. 1948) Toronto'daki York Üniversitesi'nde Japon edebiyatı ve sinema dersleri vermektedir. *The Oxford Book of Japanese Short Stories*'in genel editörüdür ve diğerlerinin yanı sıra Hiromi Kawakami, Yōko Ogawa, Naoya Shiga ve Sachiko Kishimoto'nun çevirilerini yayımlamıştır. Haruki Murakami'nin *Wind/Pinball* ve *The Strange Library* kitaplarını çevirmiş ve (Philip Gabriel ile birlikte) *Men Without Women* ve *Killing Commendatore* kitaplarını çevirmiştir.

OceanofPDF.com

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Copyright © 2016 by Hiromi Kawakami
Translation copyright © 2020 by Ted Goossen
Tüm hakları saklıdır
İlk Yumuşak Kafatası baskısı: 2021

Bu ciltteki tüm öyküler ilk olarak Motoyuki Shibata'nın editörlüğünü yaptığı ve Switch Publishing tarafından yayımlanan *Monkey* veya selefi *Monkey Business*'ta yer almıştır. Yirmi altı tanesi 2016 yılında Japonya'da Switch Library tarafından *Kono atari no hitotachi* adlı kitapta yayımlanmıştır. Aşağıdaki on öykü bu kitapta yer almamış ve daha sonra *Maymun*'da yayınlanmıştır: "Göz Tıbbı," "Ağırlıksızlık," "Saç," "Bebek," "Aile Ticareti," "Dipsiz Bataklık," "Tahrifat," "Buzdolabı," "Shacks," ve "The Empress."

Kongre Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloqlaması
İsimler: Kawakami, Hiromi, 1958- yazar. | Goossen, Ted, çevirmen.
Başlık: Mahallemden insanlar : öyküler / Hiromi Kawakami ; Japoncadan çeviren Ted Goossen.
Diğer başlıklar: Kono atari no hitotachi. İngilizce
Açıklama: İlk Soft Skull baskısı. | New York : Soft Skull Press, 2021.
Tanımlayıcılar: LCCN 2021003875 | ISBN 9781593767112 (ciltli) | ISBN 9781593767129 (e-kitap)
Konular: LCSH: Kawakami, Hiromi, 1958- -İngilizceye çeviriler. | Komşular-Kurgu. |
LCGFT: Kısa hikayeler.
Sınıflandırma: LCC PL855.A859 K6613 2021 | DDC 895.6/36-dc23 LC
kaydı <https://lcn.loc.gov/2021003875> adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı: www.houseofthought.io Kitap
tasarımı: Wah-Ming Chang

Yayınlayan: Soft Skull Press
1140 Broadway, Suite 704
New York, NY 10001
www.softskull.com

OceanofPDF.com



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.